

Parteiprogramm

NSDAP olemus, põhimõtted ja sihid

Väljaandja ja selgitaja

Alfred Rosenberg

Kui te oma elu ei panusta, ei saa te elu võita. – Schiller

Sotsialism lööb end läbi. – Bismarck

Originaali tiitel:

Alfred Rosenberg
Das Parteiprogramm
Wesen, Grundsätze und Ziele der NSDAP

© 1922 by Deutscher Volksverlag, München
© Zentralverlag der NSDAP., Franz Eher Nachf., München

Alle Rechte vorbehalten!
Nachdruck, auch auszugsweise, nur mit Genehmigung
des Zentralverlages der NSDAP. gestattet!

Copyright 1922 by Deutscher Volksverlag, München
25. Auflage 971.–1070. Tausend 1943
J. G. Weiß'sche Buchdruckerei, München 2

(tõlge 2009)

Pühendatud saksa vabadusliikumise juhile

Adolf Hitlerile

Sissejuhatus tiraažile 101. kuni 120. tuhat ja 121. kuni 150. tuhat

14. september 1930 ei olnud tavaline Riigipäevavalimiste (*Reichstagswahl*) päev; mis sel päeval toimus oli rohkem rahva saatuse üle otsustamine. Eales varem parlamendivalitsuste ajaloos pole olnud sellist asja, et ühele parteile on avaldatud sellist toetus. Partei, mis oli veel 1928. aastal 12 saadikuga ning ei andnud fraktsiooni mõõtuigi välja, kasvas Saksamaa tugevuselt teiseks erakonnaks. Üle 6,4 miljoni sakslase seadis end nüüd natsionaalsotsialistliku liikumise juurde, uhkuse ja rõõmuga võivad Adolf Hitler ja ta kaasvõitlejad öelda, et 11. aasta püüdlused, vara ja vere ohvrid pole olnud asjata. Saksa rahva seas algab uhkeima triumf kogu madala üle – võita kasumisõitlasi, kasvatada saksa noorus üles saksa väärtuste teenistuses, ning terane tahe on sündinud, et ükskord saab tasutud 1918 aasta 9. novembri teo eest ja murda sellest lähtuv orjus.

Selle karakteri kasvatamises näeb natsionaalsotsialism kaasaja põhiprobleemi. Vaid hingelise taassünni läbi saavad ka „parteiprogrammid” täidetud, ainult läbi kainete arusaamade saavad need õige värvingu. Selle eesmärgiga avaldati 1922 esimese NSDAP kirjutisena „Olemus, põhimõtted ja sihid”, ja üha uuesti ilmuvad trükid näivad mulle olevat tõestus, et see on veel tänagi esimeseks sissejuhatuseks uude mõttemaailma. Ja rohkem kui kunagi varem kehtib täna, südamed raputada ärkvele: kuni päevani, mis me orjusele lõpu teeb.

München, 15. detsember 1930

A. R.

Selgus, et „Olemus, põhimõtted ja sihid”, esimene ametlik NSDAP trükis, on ka täna veel nõutud. See on, kuigi möödunud on 15 aastat selle ilmumisest, saanud jätkata oma selgitustööd, olenemata muutunud tingimustest. Kunagine tahtmine on jõudnud täideviimise staadiumi. Kuid ma loobusin siiski üksikasjalikult tõestamisest, millised programmi punktid on juba teostamist leidnud; seda võib meie kaasaja lugeja ise öelda. Mõningat – mida enne 1933 aastat tollase seisundina nähti – tuli nüüd käsitleda minevikuna. Põhimõttelise juures polnud aga vaja peaaegu midagi muuta; vaid väheste küsimuste puhul pidi uus *Reich* teistsuguseid teid minema, kui me seda endale ette kujutasime. Siin tehti mõningaid korrekture. Mahu juures pole tahtlikult midagi muudetud, nii võib see lühike kirjutis ka edaspidi anda oma panuse natsionaalsotsialistlikule kasvatusele.

Berliin, veebruar 1937.

A. R.

Sissejuhatus

Kui üks rahvas on sattunud ränka hädta, seejuures siiski omades tõeliselt elusaid hingelisi jõudusid, saab allakäigu sügavamate põhjuste küsimusele vastuse saamine olema esimeseks taassünni eelduseks. Vaid tõsiasi, et üks suur riik, nagu Saksamaa, sai kogu maailmale vastu seista, et siis kokku variseda ning – pärast seda kokkuvarisemist – näidata üles sangarivaimu tolle aja halvimaid külgi, surub igale tõsiselt mõtlevale inimesele peale küsimusi. Ta saab aru, et poodniku suhtumine (puhtalt enesele suunatud „majanduslik” mõtlemine), hingetu internatsionaal ühendatuna laialt levinud ülbusega, astus 9. novembril 1918 avalikult valitsema, kuid kõik see oli juba aastaid, aastakümneid rahva sisemuses vohanud. Arvukate hoiatajate häältele ei pööratud tähelepanu; deemonlikust tungist puhta tehnilise, majandusliku vallutuse järele, soodustatud materiaalsete sundolude (ülerahvastatus jne) läbi, tahtmata, mõista territoriaalprobleemi ja sellele vastavalt tegutseda, kaotas saksa rahvas oma hingelise tasakaalu ja langes ärameelitajate ohvriks. Need kasutasid siis seda vaimuseisundit ära rahvast mürgitavate õpetuste (inimkonnakultuur, internatsionaalsus, patsifism, parlamentaarsus jne) levitamiseks.

Rahvalik revolutsioon selle haigusliku seisundi vastu viis siis 1914 aasta augustipäevadeni, millele järgnesid kõik need saksa rahva kangelasteod nii rindel kui kodumaal. Kuid haigustekitajad olid liiga sügaval veres, läbi nende (millele lisandusid veel kannatused ja nälg), varises mõne päevaga kokku see uhke ehtis, sajandite unistus, et teha ruumi süsteemile ja tegelastele, kelle paljas eksistents oli solvang vanale ja suursugusele minevikule ning pilkeks sakslusele.

Nüüd on saabunud suur pööre, kuna pidi tehtama otsus, kas Kesk-Euroopas peab elama vaid üks rahvaste segu, kes juhuslikult saksa keelt räägib (samas mitte enam omades ühist südame lööki) või kas ta suudab suurimast häbist üle saades uuesti vana idealismi näidata. Eesmärgiga need 70 miljonit üheks vere-, rahva- ja saatuseühisuseks kokku sulatada. Esimesel juhul on allakäik – teenitud allakäik – kindlustatud, teisel juhul aga ei suuda ükski jõud siin maailmas takistada Saksamaa ülestõusu.

Materialismi, kaubitsemise ja mammona ideedele seavad natsionaalsotsialistid vastu usu idealistlikesse jõududesse ja kutsuvad üles teadlikule ning halastamatule võitlusele võimude vastu, mis (osaliselt teadlikult) Saksamaa hävimist soodustavad, osaliselt on need võimud aga liiga nõrgad, sellele vastu seismiseks, kuid siiski nõudsid valitsemisõigust saksa rahva üle. Ilma raha ja varata alustati seda võitlust, omades vaid seda usku. Kõigi parteide vastu. Sest, kas „paremal”, või „vasakul”, nad kõik kannatasid selle käes, et nad kõik olid süüdi saksa rahva hädades.

Üks saatustlik eksimus oli lubatud mõistete – rahvuslik ja sotsiaalne – võltsimine. Need ringid ja parteid, kes väitsid, et kaitsevad väärtuslikke rahvavarasid, tegid seda liigagi tihti vaid välispoliitilises mõttes. Sisepoliitiliselt oli neile enamasti auaste, seisus ja raha piisav põhjus nägemaks töökitlis rahvuskaslast kui teise klassi kodanikku. Rahvuskaslast ei hinnatud kui sellist, vaid temas nähti majandusobjekti. Selline seisusearrogantsus sai oodatud agitatsioonivahendiks võõrast rahvusest ärameelitajate käes.

Sellele halvale lisandus veel dünastia ja rahvushuvide võrdsustamine. Kahtlemata oli aegu, mil kuninga või keisri isik oli tagatis kogu riigi jaoks. Kuid et selline olek jäi kestvaks sunddogmaks, oli soositud bütsantsluse poolt, mis kogu keiserliku valitsemist ja kõiki nõrkusi varjata üritas ning sel viisil (kui ka tahtmatult), tugevdas taas saksa riigi vaenlasi kui selliseid. Oldi unustanud, et rahvas ning selle huvid, heaolu ja au tuli ka kõrgemale seada monarhi isikust. Nii muutus välispoliitiline rahvuslus tihti rahva vastaseks ja antisotsiaalseks.

Haritud seisuste eluvõõrus. Huvi endise halli muinasaja, Orienti teaduse, abstraktsete,

brutaalsete põhimõtete vastu, muutis vastuolu veelgi teravamaks vaimse töötaja (niisiis rahvusliku intelligentsi, kellel tegelik sihiks oli juhtida üht rahvast selle olelusvõitluses) ja käsitöölise vahel. Ka siin andis töötaja armututele tegelastele ja võõrastele ässitajatele võimaluse enda ärakasutamiseks.

Klassivõitluse palvus langes seega viljakale pinnasele, ning selle esindajad pole aastakümneid ühtegi päeva mööda lasknud minna üritamata, üha uuesti lahti kraapida saksa rahvakeha haavu.

Saksa tööline nägi end oma veresugulasest vaimses mõttes eraldatuna ning uskus igavese klassivõitluse ideed kui loodusseadust; ta kuulis mitmeid võõraste rahvaste saadikuid sedasama ütlemas nagu ka ta kodumaised juhid ja uskus inimeste võrdsust ning kõigi maade proletaarlaste solidaarsust; ta nägi samaaegselt masinaajastu ebavõrdsust ning uskus õiglast tulevikuriiki; ta tundis üht nähtavat kapitali, mis valitses maailma, ta nägi silme ees tihti igapäevaselt mitte just rahvasõbralikke ettevõtjaid ja uskus iga kapitali kukutamise hädavajalikkusesse ning pääsemist läbi proletariaadi diktatuuri.

Nähtavasti idealistlike eesmärgid järgides oskas marksism sellesse aga segada oma tegelikku olemust ja ammu enne teda ennast juba ringluses olnud (orgaaniliselt varem kasvanud), sotsialistliku idee, rikkuda. Kui ta ka ühtsust lubas, ühtsust sakslaste, prantslaste, juutide ja hiinlaste vahel, õpetas ta verist võitlust ühe rahva erinevate klasside vahel, niisiis oli juba algusest peale vastuoluline; kui ta omandit mitte vahetevahel (nagu seda varem tehti), vaid nägi selles põhimõtteliselt vargust (kusjuures loogiline lollus – et, kus omandit pole, ei saa ka varguse mõistet olla – üritati maha vaikida), ei õpetanud ta ju midagi muud kui enese rikastumist teiste arvelt.

Marksism väitis endast, et ta võitleb maailmakapitalismi vastu kuid samas tegutses ta algusest saadik käsikäes suurpankade ja börsiga. Seda kuni tänase päevani. 9. november 1918 oli antikapitalistlike, paljaks röövitud ja ülesässitatud töölistega läbiviidud börsirevolutsioon ammuse eesmärgiga – mitte veel täielikult maailmapankade poolt allutatud – Saksamaa rahvuslik tööstus ja põllumajandus riikideülese laenukapitali kätte mängida. Selles peitus maaga seotud Saksamaa majandusjõudude vastase võitluse eesmärk, nagu seda peeti „antikapitalistliku” marksismi poolt ühendatuna plutokraatliku demokraatiaga. See oli ka selle eesmärk, et sotsiaaldemokraatia Riigipäevas alates 1880 kõigi intressiseaduste, börsimaksude, luksusasjade maksude jne vastu hääletas. Ei tahetud rahva heaolu, vaid kasvatati tahtlikult ja plaanipäraselt ebavõrdsust, et nii ise – rahulolematuse poolt toetatuna – organiseerida revolutsiooni vägesid.

See oli 19. sajandi suurim pettus, nagu see viimaks Moskvast novembris 1917, Berliinis novembris 1918 võidutses: antikapitalistlik maailmarevolutsioon, läbi viidud maailmakapitali sulaste poolt.*

Marksism polnud sotsialism = ühtsusvaim, vaid ta teadlik, pettuslik pilge. Marksism polnud rünnak ajastu materialismi vastu, vaid selle mammonaistliku idee kroonimine. Marksism polnud majandusvõitlus, vaid võimu- ja kultuuriheitlus kõigi Euroopa rahvaste vastu. Marksism võltsis sotsialistlikku põhiideesse sisse internatsionalismi idee, klassivõitluse, patsifismi, mil polnud nendega mingit pistmist.

Läbi prantsuse revolutsiooni ja selle mõjude teistes riikides (kõigist kõhklustest vabastatuna), mõjus juudi olemus niisamuti nagu varasematel sajanditel. Sitke energia, südametis, internatsionaalne seotus võrdsus riigikodanike seisuste puhul, patoloogiline parasiitlus..., kõik see moodustas juutliku rahavalitsuse aluse, mille märgi all me täna oleme.

Et enda jaoks kahjutuks teha arenevast töölisliikumisest tekkivad ohud, toetas juutide kõrgkapitalistlik pangamaailm marksismi, asutas „tööliste” ajalehti, ehitas

ametiühinghooneid, ässitas ettevõtjate ja talunike vastu, ässitas usutunnistuse üles usutunnistuse vastu, et läbi killustamise – valitseda! Sellepärast on juba aastakümneid kõigi riikide töölisparteide tipus juudid või tähtsusetud inimesed, kes on jäägitult seotud oma partei eksistentsiga, ning halba üritajad, keda on igas rahvas. Väga vähesel määral oli nende juhtivate inimeste seas eluvõõraid fantaseerijaid; nad olid niisama kahjulikud kui teadlikud kelmid.

Talunike ja tööstuslaste patud aitasid kaasa pettusele, ja aastakümneid peetakse majanduslikku ja poliitilist võitlust valel rindel: selle asemel, et ettevõtjad ja töölised oma rahvaliku, poliitilise ja majandusliku kokkukuuluvuse ära tunneks ja end sellest arusaamast lähtuvalt kõikidel rahvastel lasuva likviidse pangakapitali ning kõikehävitava börsispekulatsiooni vastu suunanud oleks. Nad pidasid hoopis meeletultlikku sõda üksteise vastu, irvitava kolmanda kasuks ja heaks: börsijuudi ja ta ümberlõikamata vaimuvendade.

Sellepärast ütlevad natsionaalsotsialistid: sõda nendele täna juba kõike valitsevale pangakonsortsiumidele ja ta omanikele, kuid ka sõda igale üksikule talunikule või tööstuslastele, kes seab oma rahvaliku kohustuse omakasust tahapoole. Ning just halastamatu võitlus nendele, kuna need kahjurid moonutavad rahvalikult seotud majanduse vajalikkust. Kaitsta tuleb rahvamajandust, ning sõda selle põlastajatele.

Toores puhtalt materialistlikus marksistlikus maailmavaates, mis kvaliteedimõiste asemele seadis kvantiteedimõiste; mis eitas loova iseloomu väärtust ja kutsus massi üles; mis tegi rahvaliku ja poliitilise vale endale aluseks, näeb natsionaalsotsialism oma surmvaenlast (kusjuures parteikuuluvus on alles teisejärguline). NSDAP olulisim eesmärk on ületada ja hävitada see maailmavaade, ning igas suunas kahjutuks teha ta põhiesindajaid. On see saavutatud, siis alles on teed vabad ühele saksa *Reich*ile, ühe tõelise saksa isamaa jaoks.

Nüüd on selge, miks uus rahvaliikumine kannab nime Natsionaalsotsialistlik Saksa Töölispartei.

Rahvuslik on ta kogu oma ürgvana (kuid unustatu) uuestikogemise kires; *sotsialistlik* arusaamas, et ühe riigi kaasautor, kaasehitaja ei saa parimal juhul ainult sotsiaalset almust (nagu liberaalse riigi poolt tehti), vaid et riigil kui sellisel on kohustus, pidada ülemjärelvalvet kõige selle üle, mida kõik ta juurde kuuluvad vajavad. Edasine arusaam on, et seda kõike ei saa teoks teha, enne kui batsillus – mis meie verd ja hinge mürgitab – pole kahjutuks tehtud: juut ja temast tulenev juudi vaim koos selle järgijatega sakslaste seas, alustati halastamatut võitlust nende saksa rahva ärameelitajate vastu. Ning see tähendab samaaegselt: kõigi vaimselt ja füüsiliselt produktiivselt *töötavate* võitlust nn leskmesilaste ja parasiitide vastu. Natsionaalsotsialismi jaoks ei eksisteeri ei „proletariaati” ega „kodanlust” kui kahte surmvaenlaslikku klassi, vaid ainult *sakslased* kui vere- ja saatusekaaslased. *Loovad* sakslased.

Tänane suurte saatusepöörete aeg on uue maailma-, ajaloo- ja riigivaate ülesnäidanud, mis pole veel selget kuju võtnud, oma suunas aga on selgelt kindlaks määratud. Me ei näe ajalugu enam kui „inimkonna igavest arengut”, olgu see humaansus, olgu see rahvaste ristiusku pööramiseks, olgu see kuidagi ettekujutatud „inimkonnakultuur” ning ka mitte kui toorest klassivõitlust, vaid kui hingelis-rassiliste võimude võitlust oma ümbruse ja teiste rassidega. Rasside tekkimises ja kadumises peitub meil viimne arusaadav looduse seadus; segunemine löi rassikaose, mille läbi kunagised suured aaria kultuurid Indias, Pärsias, Kreekas ja Roomas hävisid. Euroopa rassi kehastuse eneseteadvustamine saksa rahvas, on meie kaasaja sisemine ärkamine, selle hinges peituva jõu, mis ei taha midagi muud kui ennast näidata kindlas usus, sel viisil luua väärtuslikem, mida ta suuteline looma on. Peale sajanditepikkust looduse igaveste seaduste eitamist asub rahvalik, natsionaalsotsialistlik liikumine uuesti teadlikult igavese eluprotsessi seaduspärasuse juurde tagasi. See teadmine annab talle jõudu ja usku.

Parteiks nimetab liikumine ennast loomulikust arusaamast, et sellist ülemaailmset võitust ei saa pidada vaid parteideülese, kõiki lepitavate ühenduste kaudu, vaid ainult selgelt kokku võttes võitlejad ja jõu. Selliste arv on esialgu väike ja ei pea kunagi olema rahvas enamuseks, nagu ka kunagi varem pole rahvaste saatused enamuste otsustatud, vaid alati sihikindlate vähemuste poolt. Ning seal on iga organisatsioon, nimetagu see end siis ühinguks, liiduks, seltsiks või kuidagi teisiti, alati partei. Jah, näidaku ta end kuitahes „parteidest eemal olevana” ja „rahvatervikut” mittesoovivana, alati on partei kui selline olemas. Siin on tegu, nagu kõikjal, usuga. Natsionaalsotsialism tunnistab end võib-olla kunagi enamust moodustavaks võitlusparteiks, kuid ta teeb seda kindlas usus, et ta kehastab rahvaliidumist, mis otsustab kunagi Saksamaa saatuse ja peale selle näitab ka teistele rahvastele tuleviku uued teed. Hetkel aga kehtib võitlus, ning võitlus tähendab alati inimest inimese vastu, parteid partei vastu.

Kõigist nendest arusaamadest lähtuvalt on saksa rahva vabadusliikumise nimeks:

Natsionaalsotsialistlik Saksa Töölispartei!

Kõigi seniste parteimoodustiste vähikahjustus seisnes muuhulgas asjaolus, et nad polnud enam rahvast teenivate püüdluste vahend, vaid olid muutunud ise eesmärgiks. Parlamentaarseste parteide eksistentsis huvitatute ringkonnad ei oma mingit reaalset tahet tervete ideede teostamiseks, kuna nad elavad rahulolematusest. Nad ei tohi seega sihtida tugevdavate ideede programmi täideviimist, kuna see tähendaks nende lõppu. Sellest põhjusest lähtuvalt õhutati üha uuesti masside rahulolematust, ning esitati taas nõudmised, mille täitmatus nõudjatel endile täpselt teada oli. Parteid ei olnud enam rahvaorganismis teenivad organid, vaid olid muutunud iseseisvateks riikideks riigis.

Saksamaa päästmine seisneb demokraatlik-marksistlik-plutokraatliku ebajumala purustamises. See on natsionaalsotsialistliku liikumise eesmärk ja siht, põhjused, mis viisid juutlik-mammonaistliku vaimu valitsuseni, kõrvaldada ja anda rahvale uus suund. Vajalikud pole mitte nii väga uued ideed, kui uus mõtlemine üldse. Kui see on õnnestunud, on rahvalik riigiarusaam ja maailmavaade võitnud, siis on ka Natsionaalsotsialistlik Saksa Töölispartei oma esmase eesmärgi saavutanud. See, mis on täna sõjahüüd kõigi ajastu võimude vastu, saab siis olema aluseks igavesele pulseeriva elu uueks moodustiseks.

* Dawes'i diktaadi vastuvõtmine 29. augustil 1924 oli maailmavabariigi aastakümnete pikkuse poliitilise ehitise lõpetuskiviks.

NSDAP programmi 25 punkti

Saksa Natsionaalsotsialistliku Töölispartei programm on aja-programm. Pärast programmis seatud eesmärkide saavutamist juhid keelduvad uusi seadmast ainult sel eesmärgil, et võimaldada massi rahulolematust kasvatades partei edasikestmist.

1. Me nõuame kõigi sakslaste ühinemist rahvaste enesemääramisõiguse alusel Suur-Saksamaaks.
2. Me nõuame saksa rahva võrdõigustamist teiste rahvastega, Versailles ja St. Germain'i rahulepingute tühistamist.
3. Me nõuame maad ja pinnast (asumaid) meie rahva toitmiseks ja rahvastiku juurdekasvu asustamiseks.
4. Riigikodanikuks saab olla see, kes on rahvuskaaslane. Rahvuskaaslane saab olla vaid see, kes on saksa verd, olenemata usutunnistusest. Seepärast ei saa ükski juut olla rahvuskaaslane.
5. Kes pole riigikodanik, saagu Saksamaal elada vaid külalisena ja talle kehtib välismaalaste kohta käiv seadusandlus.
6. Õigust otsustada riigijuhtimise ja seaduste üle, tohib omada vaid riigikodanik. Sellest lähtuvalt nõuame me, et igas avalikus ametis selle liigist sõltumata, kas riigis, maakonnas või vallas, tohivad üksnes riigikodanikud ametit pidada.

Me võitleme korrumpeeriva parlamendimajanduse vastu st ametikohtadele määramist parteiseisukohtade alusel, arvestamata isiku iseloomu ja võimeid.

7. Me nõuame, et riik kohustub esmajoones hoolitsema riigikodanike töö- ja eluolude eest. Kui pole võimalik toita kogu riigi elanikkonda, siis on võõraste rahvaste esindajad (mitteriigikodanikud) kohustatud riigist lahkuma.
8. Igasugune edasine mittesakslaste sissevõetamine tuleb peatada. Me nõuame, et kõik mittesakslased, kes on peale 2. augustit 1914 Saksamaale sisse rännanud, sunnitakse koheselt riigist lahkuma.
9. Kõik riigikodanikud peavad omama võrdseid õigusi ja kohustusi.
10. Iga riigikodaniku esmane kohustus on vaimse või füüsilise töö tegemine. Üksikisiku tegevus ei tohi kahjustada üldsuse huve, vaid peab toimuma terviku raamis ja kõigi kasuks.

Sellest lähtuvalt nõuame me:

11. Töö ja vaevata sissetuleku kaotamist, intressiorjuse murdmist.
12. Arvestades vara ja vere tohutuid ohvreid, mida iga sõda ühelt rahvalt nõuab, tuleb isiklikus rikastumises läbi sõjategevuse näha rahva vastast kuritegu. Sellepärast nõuame me kõigi sõjast saadud tulude võõrandamist.
13. Me nõuame kõigi (seni) juba kontsernideks ühinenud (trustide) ettevõtete riigistamist.
14. Me nõuame osa suurtööstuste kasumist.
15. Me nõuame vanadushooldekande suurejoonelist väljaarendamist.
16. Me nõuame terve keskklassi loomist ja selle säilitamist, suurkaubanduskeskuste kohest kommunaliseerimist ning nende odavate hindadega väljarentimist

väikeettevõtetele, me nõuame teravaimat arvestamist kõigi väikeste ettevõtjatega tarnimisel riigile, maakondadele või valdadele.

17. Me nõuame me rahvuslikele vajadustele sobitatud maareformi, seaduse loomist maade hüvitiseta võõrandamiseks üldkasulikeks eesmärkideks. Maaintressi ja igasuguse maaga spekulatsioonide lõpetamist.
18. Me nõuame halastamatut võitlust nende vastu, kes kahjustavad üldsuse huvisid läbi oma tegevuse. Alatu rahvavaenlasi, liigkasuvõtjad, spekulante jne tuleb karistada surmanuhtlusega, olenemata nende usutunnistusest ja rassist.
19. Me nõuame materialistlikku maailmakorda teeniva rooma õiguse asendamist saksa eraõigusega.
20. Et igale võimekale ja usinale sakslasele tuleb võimaldada kõrgem haridus ning sellega ligipääs kõrgemale kohale, peab riik hoolt kandma kogu meie rahvahariduse eest. Kõigi õppeasutuste haridusplaanid tuleb sobitada praktilise elu vajadustele. Riigiideest arusaamist peab suunama juba kooli (riigikodanikuõpetuse) läbi; Me nõuame – vaeste vanemate – eriti andekatele lastele hariduse andmist riigi kulul, arvestamata vanemate seisust või elukutset.
21. Riik peab rahvatervise eest hoolitsema kaitstes ema ja last, keelates alaealiste töötamise, kehalise kasvatuse loomise riiklikult kindlaks määratud võimlemis- ja spordikohustuse, kehalise noorsookasvatusega tegelevate ühingute ulatusliku toetusega.
22. Me nõuame palgaarmee kaotamist ja rahvaväe loomist.
23. Me nõuame seaduslikku võitlust teadlike poliitiliste valede ja nende levitamise vastu pressis kaudu. Saksa ajakirjanduse loomise võimaldamiseks nõuame me:
 - a. Kõikide saksakeelsete ajalehtede ajakirjanikud ja kaastöötajad peavad rahvuskasulased olema,
 - b. Mittesaksa ajalehed vajavad ilmtingimata riigi luba ilmumiseks. Neid ei tohi trükkida saksa keeles,
 - c. Iga finantsosalus saksa ajalehtedes või nende mõjutamine mittedakslaste poolt tuleb seaduslikult keelata ning nõuame selle vastu eksimise karistuseks sellise ajaleheväljaande sulgemist, kui ka selles osalenud mittedakslaste kohest väljasaatmist riigist.Ajalehed, mis eksivad üldheaolu vastu, tuleb keelata. Me nõuame seaduslikku võitlust kunsti- ja kirjandussuuna vastu, mis omab laastavat mõju meie rahva elule (*Volksleben*) ja ettevõtmiste lõpetamist, mis eelnevate nõudmistele vastu eksivad.

24. Me nõuame kõigi usutunnistuste vabadust riigis, niivõrd kui nad selle olemasolu ei ohusta või ei eksi germaani rassi kõlblus- ja moraaltunde vastu.

Partei kui selline esindab positiivse kristluse seisukohti, sidumata end usutunnistuslikult kindla konfessiooniga. Ta võitleb juutlik-materialistliku vaimu vastu meis ja meie ümber ning on veendunud, et meie rahva kestav paranemine saab toimuda vaid seestpoolt väljapoole põhimõttel:

Üldkasu enne omakas.

25. Kõige selle läbiviimiseks nõuame me tugeva keskviimu loomist riigis. Poliitilise keskparlamendi tingimatut autoriteeti üle kogu riigi ja ta organisatsioonide üldiselt.

Seisuste- ja kutsekodade loomist riigi poolt vastu võetud raamseaduste rakendamiseks üksikutes liiduriikides.

Partei juhid lubavad, vajadusel enda eluga riskides, eelpool nimetatud punktide täitmise eest halastamatult välja astuda.

München, 24. veebruar 1920.

1.

Ka kaugetel aegadel mõjusid juba rassilis-rahvuslikud jõud Euroopa ajaloos, nii oli see sajanditepikkuse epohhi kirjeldavaks tõsiasi, et see rahvalik, rohkem või vähem terav instinkt seati rahvusvaheliste religioossete ideede teenistusse, mis pidi taanduma natsionaalse olemuse ees. Religioosne võitlus oli pikka aega lahenduseks, pikka aega olid selle taha teised tungid varjunud. Viimaste sajandite ajaloo käik on esmajoones märgistatud läbi selle, et rahvuslikku elementi seati üha teadlikumalt konfessiooni rakendi ette ning et selle tagajärjeks oli Euroopa rahvusriikide väljakujunemine. Rahvapärased kui selline kasvas miljonite teadvuses kokku väärtuseks omaette, mis tõi esile nõudmise, sellele väärtusele – ning kujutlegu seda kas või väike arv inimesi – omistada enda au ja enesemääratlus.

Poliitilised jõud, kellele Saksamaa esmajoones tänu võlgnes oma hädades, mõistsid hästi muidu nii erinevate inimeste säärast vaimset veendumust, ning küll südametunnistusega, kuid sihikindlalt panid nad oma programmidesse sisse „võitluse rõhutud rahvaste nimel”. Samuti nagu lääne demokraatiates valitsevad jõud nagu nende nähtavad surmvaenlased, marksistlikud parteid, olid üles seadnud „rahvaste enesemääramisõiguse” nõude.

Saksa rahvas uskus neid lubadusi ning tal rööviti brutaalsel viisil enesemääramisõigus. Ta ei näivat tahta mõista, et see nähtavasti kõigi rahvaste igatsustele vastav nõudmine pidi olema lausvale, kuna läänest tulevad sõnad pidid olema internatsionaalse kapitalismi organite kujundatud, keda esindasid riike valitsevad pangad ja börsid koos nendest sõltuvate parlamentide, valitsuste ja ajakirjandusega. Moskvast aga valitsesid hiljem maailmarevolutsiooni apostlid, kelle eesmärk oli, kõik rahvad ühe idee valitsuse alla suruda – kapitalistliku-kommunistliku. Sellepärast oli sõnapaar „rahvaste enesemääramisõigus” teretulnud vahend, vastase sisemiseks õõnestamiseks, et siis teda rakendada talle endale surmvaenuliku idee teenistusse.

See maailmapettus saksa rahva kallal – ja mitte ainult saksa rahva – sai toime pandud läbi maailmavaate võltsimise, mis oli rohkemal või vähemal määral kõigi eurooplaste südames elus. Nendele kõigi hädade põhjustele, seadis end esmajoones vastu Natsionaalsotsialistliku Saksa Töölispartei programm.

Sest alles rassiideest välja sündis tõelise rahvusriigi mõte. See on täna kogu meie maise tegevuse viimne mõõdupuu. – Inimlikkuse kaksus väljendus varasematel aegadel sõjahüüdu all kristlus – paganlus, katoliiklus – protestantlus, monarhia – vabariik. Täna on see rahvalik – internatsionaalne. See arusaam on ka üks natsionaalsotsialistliku liikumise aluspõhimõtteid ja moodustab kõigi programmipunktide ja poliitiliste meetmete lähtepunkti.

Natsionaalsotsialistlik liikumine tunneb ära ja nõuab, et ühine veri ja sama keel ning samad

kultuuripärimused peavad ka ühe riigi moodustama. Ning kui selliste riikide moodustumisel peaksid tekkima konfliktid naabritega, nii teavad vähemalt mõlemad osapooled, et nad võitlevad oma rahvalike hädavajalikkuste eest ja mitte internatsionaalse idee (olgu see siis demokraatliku või kommunistlik-internatsionaalse) või tumedate börsihärraste eest, sh kolmanda kasuks, kui kaks end vastastikku vigaseks peksavad.

Sellest arusaamast lähtuvalt kõlab programmi 1. punkt järgnevalt:

„Me nõuame kõigi sakslaste ühinemist rahvaste enesemääramisõiguse alusel Suur-Saksamaaks.“

2.

Saksamaa sisemiste ning väliste vaenlaste (koos nende teadlike ja teadmatute abiliste) laastamistöo tagajärjeks oli Saksa *Reichi* kokkuvarisemine. Olenemata kõigest poleks see võimalik olnud, kui saksa rahvas oleks teadlikumalt valvanud selle üle, et ta enda eluks vajalik oleks olnud ainukeseks määraks ja juhtnööriks. Ning mitte demokraatlikud, marksistlikud, „kristlikuks” nimetatud või „humaansed” sunduskumused. Riigivalitus, kelle kohustus oleks olnud seda tagasihoidmatult teha, ei täitnud seda kohust. Ta kõrvaldamine järgnenud revolutsiooni läbi oli välja teenitud kohustuse saksa rahva suhtes unarusse jätmise tagajärg.

Selle asemele aga ei astunud valitsus, mis oleks tahtnud eelnevaid möödalaskmisi heaks teha, vaid üks – mis koosnes küll „töölisjuhtidest” –, kuid andis tööliiskonna ja kogu saksa rahva huvid (ilma igasuguse tõsise vastupanuta) internatsionaalse pangakapitali poolt valitsetud ja – kuna materialistlikke ettekujutlusi läbi samuti juudi kõrgrahvatsiga seotud – eksitatud rahvusluse poolt edasipiitsutatud lääneriikide kätte. Selle asemel, et vabastamise eest võidelda, viidi läbi saksa rahva orjastamine.

Edasised tagajärjed olid 1919 Versailles ja St. Germain’i „rahu”lepingud, millele järgnes Daws’i diktaat 1924.

Need kohutavad dokumendid põhinevad vael Saksamaa süüst Esimeses maailmasõjas ning nende eesmärgiks on Saksa riigi poliitiline hävitamine, saksa rahva sõltuvus välismaast, ta kombetuks muutmine ning lõpuks kõigi ta elutingimuste hävitamine. 1918. aasta 9. novembri reeturid on oma edu eest tänu võlgu valelikule tegevusele, mille eesmärgiks oli saksa riigivalitusele sokutada süü maailmasõjas, neid näidata ainukese takistusena õiglase rahu saavutamisel ning nende kõrvaldamist näidata tõelise eelisena rahvastemõistmiseks. Sakslaste usku, sellesse, et võideldakse õige asja eest, üritati õõnestada läbi valede (ajal kui saksa rahvas elas suurimas hädas), mis väitsid, et tööd tegevatele seisustele olevat sõja tulemus ükskõik; kui sõjareparatsioone maksta tuleb, nii saaks rahvas revolutsiooni võidu läbi sundida suurkapitali neid makse maksma. Lisaks seisvat internatsionaalse proletariaadi solidaarsus Saksamaa töötavate klasside eluõiguste kaitsmise eest.

Kõik need väited on osutunud ebatõesteks, pettuseks ja jultunud valedeks. Saksamaa süütus maailmasõjas on täna igas suunas kindlalt dokumenteeritud. Endise valitsuse kõrvaldamine nõrgimal tunnil ja „demokraatia” püstitamine on andnud tulemuseks alatuma „rahu”lepingu, mida maailm eales näinud on ning on kindlaks määranud kogu meie rahvuse orjastamise. Maksma ei pidanud mitte suurkapitalistid (valitsejad „demokraatias”), ja nimelt tänu „töölisjuhtide” ja novembripöörde apostlite abile, vaid just töötavad klassid. Proletariaadi solidaarsuse lubadus osutus valeks: prantsuse proletariaadi esindajad nimetasid Versaille häbitükki veel – liiga leebeks! Nad lubasid jaanuaris 1923 Prantsusmaa sissemarssimise

Ruhrimaale ja ta jätkuva relvastuspoliitika.

9. novembrist 1918 saadik (läbi saksa rahva huvide petmise ja reetmiste) määrava mõjuvõimuni jõudnud mehed ei tohtinud enda huvides seda pettust avalikustada, parimal juhul võisid nad oma eksimust tunnistada. Nii läkski, et saksa rahvas jäi selgusetuks selle üle, et esiteks ei kanna ta mingit süüd kuritegudes, mis said alguse 28. (!) juunil 1914 Sarajevos; teiseks et 28. juunil 1919 (kui orjuse algus) allkirjastatud „rahu” leppe koormised on sedavõrd suured, et Dawes’i lepingus kirja pandud jultunud röövplaanide täitmine on täiesti välistatud, mida Saksamaa peaks veel aastakümnete pikkuse teoorjuse järel maksma (tänu „leebetele” kirja pandud täitmatutele väljapressimistele).

Natsionaalsotsialistid ei nõustu armastatud fraasiga osalisest „Versailles lepingu revideerimisest”, sest selline väike revideerimine tooks võib-olla endaga kaasa ühe või teise „kohustuste” arvulise vähendamise, kuid kogu saksa rahvas jääks endiselt teiste rahvaste orjaks. Kõik nõudmised „tootmise suurendamise”, „majanduse taas ülesehitamise”, „kaheksatunni päeva kaotamise” järele ei tähenda sellistes oludes midagi muud kui saksa rahavaranduse veelgi põhjalikumalt väljaandmist vaenlastele, üha suuremat saksa tööjõu raiskamist, üht üha sügavamat hingelist orjastamist ja kombelist allakäiku.

Teisest küljest oli aga marksistlike juhtide nõudmine kaheksatunnise tööpäeva järele ja samaaegselt nende poolt toetatud välispoliitilise täitmispoliitika (st viletsuspoliitika jätkamine), jultunud pettus töötava saksa rahva kallal, kuna läbi selle „välispoliitika” oli Saksamaa ära andnud oma poliitilise, finants- ja liikumisruumi. Saksa rahva võitlus on samaaegselt suunatud ka kapitalistliku ja poliitilise ekspluateerimise vastu – väliste vaenlaste ja sisemiste reeturite poolt –, et kunagi uuesti saada oma enesemääramisõigus.

Sellest arusaamast lähtuvalt kõlab 2. programmi punkt järgnevalt:

„Me nõuame saksa rahva võrdõigustamist teiste rahvastega, Versailles ja St. Germain’i rahulepingute tühistamist.”

3.

Saksamaa rahvaarv suurenes enne sõda aastas ligi 900 000 inimese võrra. Kõik nad nõudsid tööd ja toitu. Selle tagajärjeks oli üha enam kasvav (töökohti loov) industrialiseerimine ning kuna ka sellele olid piirid seatud, teisest küljest väljarändamine. Tänu nende samade osapoolte vastuoludele, kes avalikult haarasid 9. novembril 1918 valitsuse tegemised enda kätte, takistasid eelnevalt aastakümneid plaanipärast saksa koloniaalpoliitikat. Poliitikat, mis oleks võimaldanud saksa väljarändamise voolu sihiteadlikult suunata ja nii saksa verd saksa rahvale säilitada. Selle liberalismi, marksismi ja Keskpartei poolt läbiviidud saksavaenuliku poliitika tagajärg oli Saksamaa üleindustrialiseerimine ning Ameerika tugevdamine läbi elutugevate saksa elementide, kes siis lõpuks pidid tähelipu alla oma saksa rahvuskaaslaste vastu sõtta minema. Kui mõelda selle, et Ühendriikides elab umbes 12 miljonit saksa päritolu inimest, nii annab tekitatud häda kergelt mõõta. Mehed, kes kõikjal end hääbuva rahva päästjatena näitasid, petsid seda rahvast juba aastaid enne sõda, läbi selle et nad euroopavälises koloniaalpoliitikas mittesaksa huvisid esindasid ja just läbi selle töötavate rahvakihtide elu Saksamaal üha raskemaks tegid.

Nad oleksid võinud olla koloniaalse maailmapoliitika vastased ja võidelda saksa huvide eest, kui nad oleksid vähemalt Euroopa mandril jõuliselt sakslasi esindanud. Kuid ka siin kaitsti taanlasi, poolakaid jne, ning iga katse suurejoonelisest idakolonisatsioonist pörkas liberaalse „humaansuse”, „töölissõbraliku” marksismi ja nn „kristliku” Keskpartei teravale vastuseisule, mis seadis usutunnistuse huvid kõrgemale rahvuslikest ja oli pidevalt

energilistelt väljas teiserahvuselistele „usuvendade” eest. Selle küsimuse vaatlemise juures langeb konservatiividele raske süü, eelistades odavat tööjõudu saksa rahvuskaslastele, mis oli samuti üks taksitus ida koloniseerimisele.

Tolleaegsele riigivalitsusele jäi kestma süüdistus, et ta seda kõike tolereeris. Raske süü, mida saksa rahvas peab veel täna kahetsema.

Nendest arusaamadest lähtuvalt ei saa liikumise jaoks, mille sihiks on kogu rahva heaolu, olla kunagi loobumist asumaadest. See on vastuolus igasuguse loomuliku korraga, et 36 miljonit prantslast omab suuremat maa-ala kui 68 miljonit sakslast; et ühe venelase kohta on kakskümmend korda enam maad kui sakslase. See loodusvastane suhe peab viima saksa rahva täieliku sandistamiseni või see saab õiglasel viisil lõpu. Ka siin saab olla vaid meie eluvajaduste läbisurumine.

Seejuures pole praeguste olude juures võimalik neid euroopa või euroopaväliseid alasid, mis koloniseerimiseks kõne alla tulevad, lähemalt kirjeldada. Täna maailmapoliitilised olud võivad mõne aja pärast muutuda. Nendest lähtuvalt saab teostatud Saksamaa välispoliitika. Peamiseks jääb, et ei lasta kolmandal põhimõttelisel nõudel unustusse langeda:

„Me nõuame maad ja pinnast (asumaid) meie rahva toitmiseks ja rahvastiku juurdekasvu asustamiseks.”

4.

Üks asendamatu vahet tegemine peab kord saksa rahvateadvuses toimuma hakkama: riigikodanikuõigus ei tohi olla mitte see, mis igaüks kingina hälli kaasa saab, vaid seda tuleb näha kui omandatavat vara. Nii on igaüks saksa riigialam, riigikodaniku õigused tohib ta vaid saada, kui ta on lõpetanud oma kasvatusasutuse, eeskujulikult läbinud oma garnisonile või riigile tehtava tööteenistuskohustuse 20–22-aastase inimesena. Riigikodaniku õiguse väljateenimine peab iga sakslase jaoks olema tõuge tervikliku inimkonna poole ning saavutusteks rahva teenistuses. See pidevalt ärkvel hoitud teadvustus laseb tal ka teiste omandatud vara eest välja olla, kui see oli varasema olukorra puhul ja ka täna on rohkem kui kunagi varem.

Vana arusaam riigikodakondsusest ei tundnud rassi mõistet üldse. Selle järgi oli sakslane, kes saksa passi omas, tsehh see, kes esitas tsehhi isikutunnistuse, kuigi tal võib-olla ei olnud soontes tilkagi tsehhi verd. Vastavalt sellele polnud ka juutide või mõne muu eurooplusele võõra rassi vastu võtmisel põhimõtteliselt mingeid takistusi. Kehtis vaid „inimene”.

See liberaal-demokraatlik riigiarusaam on otsene „18. sajandi filosoofia” tagajärg, nagu see inglise mõjude, saksa humaansusidee ja prantsuse lööksõnadevorpimise läbi oma sissemarssi 19. sajandisse tähistas ning mille poliitilisteks järelmõjudeks oli demokraatlik-parlamentaarne ebariik.

See areng sai oma tõestatava alguse 18. sajandi esimesel poolel vabamüürlaste loožides. Ka fraasilik kolmainsus „vabadus, võrdsus, vendlus”, kenasti kõlav, eneses aga vastuoluline, tekkis Pariisi loožide ringis 1740. aasta paiku. Need sõnad olid nn suure prantsuse revolutsiooni allegooriad, milles täiesti õigusetult nähakse rahvusidee sündi. Pigem tähendab see maailmaajalooliselt vaadates selle fraasi kummardamist, tuhandepealise, võimetu, rahvast õõnestava ja seejuures vastutamatu parlamentarismi sündi Euroopas. Tõeline rahvusriigi idee kuulutati välja alles kogu oma selguses ja õigsuses läbi natsionaalsotsialismi.

Asjata pole Prantsuse revolutsioon juutlusele eriliseks nurgakiviks nende „vabastamise” ajaloos. Läbi sellele liikumisele aluseks oleva piiritu „inimkonnaidee” sai teoks kogu

euroopluse suhtes võõra ja vaenuliku juudi vastasrassi vabaks laskmine.

Vastavalt nende juba 3000 aastat muutumatule tungile vahekaubandus ning rahalaenamisärile järele, astus 19. sajandil esile juudi armutu röövimise ja intressikogumise olemus nii nagu varasematel aegadel. Kõigi euroopa rahvaste orgaanilist elu segati pidevalt rahvusvaheliste finantsoperatsioonide, rahvusvaheliste monopolide loomise, plaanipäraste rahvusvaheliste pettuslike börsimanöövrite läbi, ühendatuna streikide, ülestõusude, poliitiliste vandenõude jne organiseerimisega. Karistamatult ei oldud võetud parasiitlikku ees-aasia rahvast euroopa rahvasteperre.

Kõik see oli meile kõigile kahjuliku poliitilise süsteemi tagajärg.

Natsionaalsotsialism näeb ka riigi ülesehituse viisis ja riigijuhtimises teatud rahvaliku iseloomu väljendust. Kui lastakse kogu võõras rass – järelikult teised tungid – osa sellest saada, nii võltsitakse selle orgaanilise väljenduse puhtust ja sandistatakse ta rahvalik olemus. Viimase sajandi juudi kõrgfinantsi poolt läbivettinud parlamentarism on kurb näide sellest. Viimaste aastakümnete Saksamaa ajalugu, nimelt ta ajalugu aastatest 1918–1933, on selles suhtes veelgi vapustavam.

Kogu sellele poliitilisele süsteemile seab natsionaalsotsialism põhimõtteliselt täiesti teistsuguse vastu. Ta mõistab, et saksa keeleala üksikud saksa hõimud kuuluvad küll erinevatesse aga omavahel lähedalt suguluses olevatesse rassidesse, et mõned segunemised nende hõimukaaslaste seas esile on toonud uued elujõulised moodustised, sh paljukujujulise ning siiski saksa inimese. Ta mõistab ka, et segunemine, talle nii kehalise kui vaimsel täiesti teistsuguse ehitusega ja vaenuliku juudi vastasrassiga (sarnaste ees-aasialike omapäradega) saab tulemuseks anda vaid tõuvõõrandumise.

Sellepärast nõuab natsionaalsotsialism põhimõttelise 4. punktina:

„Riigikodanikuks saab olla see, kes on rahvuskaaslane. Rahvuskaaslane saab olla vaid see, kes on saksa verd, olenemata usutunnistusest. Seepärast ei saa ükski juut olla rahvuskaaslane.”

5.

Sellest põhimõttest järeldub loomulikult see arusaam, et juuti – mil määral ta üldse tohib Saksamaal viibida – tuleb näha kui külalist ja seega peab ta alluma Võõrasteseadusele (*Fremden-gesetz*) samuti nagu võõraste riikide, rahvaste ja rasside liikmed. Sellepärast kõlab 5 punkt järgnevalt:

„Kes pole riigikodanik, saagu Saksamaal elada vaid külalisena ja talle kehtib välismaalaste kohta käiv seadusandlus.”

6.

Isikusetu parlamentarism on viinud kogu me avaliku arvamuse kõlbelisuse kadumiseni ning see ei nõudnud just parimate, vastupidiselt kõige jõhkramate väljavalikut. Need nohikud ja ahned isikud on kõigis demokraatlik-parlamentaarsetes riikides moodsa poliitiku tüüp ning on end kõikjal näidanud kõrgfinantsile alluvatena ja nende rahvusvahelise hulgimüüjate tööriistadena. Viimasel ajal on nendele lisandunud ka veel tööstus, mis haaras enda kaitsmiseks (kaheteistkümnendal tunnil) poliitiliste parteide organisatsioonilised vahendid ja toetab oma huvides puhtalt võimupoliitilisi huvisid.

Parlamendierakondade ajaloo seotust selle iseloomutu karjeristluse ja lühinägeliku keskpärasusega oleme me brutaalse silmatorkavusega näinud siis, kui mõni uus klikk riigitööri juurde pääseb. Süstemaatiliselt kasvatatuna vaimus, seadmaks osa-, partei ja isiklikud huvid kõrgemale rahva- ja riigiheaolust, millele järgnesid nende sümpaatiate või antipaatiate põhjal uuendused ja käsud.

Nendest arusaamadest lähtuvalt nõuab natsionaalsotsialism kuuendaks:

„Õigust otsustada riigijuhtimise ja seaduste üle, tohib omada vaid riigikodanik. Sellest lähtuvalt nõuame me, et igas avalikus ametis selle liigist sõltumata, kas riigis, maakonnas või vallas, tohivad üksnes riigikodanikud ametit pidada.

Me võitleme korrumpeeriva parlamendimajanduse vastu st ametikohtadele määramist parteiseisukohtade alusel, arvestamata isiku iseloomu ja võimeid.“

7., 8.

Olenemata üha enam kasvavast rahvaarvust ei pidanud riigivalitsus vajalikuks ka enne 1918. aastat, üha tugevneva sisserände vastu idast kasutada tõhusaid vahendeid. Takistamatult rändasid Poola idajuudid saksa suurlinnadesse ning viisid pankades, börsil ja hulgikaubanduses läbi saksa rahvast kahjustavat tegevust. Teised avaldasid oma mõju lavadel ja meedias meie rassi õonestaval viisil, mille tagajärjed on täna avalikud. Samaaegselt toimus võõraste põllu- ja tööstustöölise sisseränne Ida- ja Lääne-Preisimaale kui ka riigi lääneosa kaevandustesse, ilma et valitus oleks sellele vastu astunud.

See ei muutunud sõja ajal, kuid pärast 9. novembri mässu 1918 kasvas aga kõiksugu elementide sisseränne kohutaval määral. Vastupidiselt aga ei saanud saksluse pärast rõhutatud rahvuskaaslased Aafrikas, Ameerikas, Venemaal jne pikka aega ametkondade tähelepanu osaliseks, erinevalt siis sisserändavatest idajuutidest, keda novembrivabariigi valitsuse poolt kui püha lehma koheldi.

Natsionaalsotsialism näeb saksa valitsuse ühe tähtsama ülesandena rahvakaitse tagamist. Mitte aga ühe riigivormi ja üksikute parlamentaarsete poliitiliselt pankrotistunud ministrite kaitsmist kui sellist. Mil määral välismaalasi Saksa maal talutakse on ja peab vaid saksa eluvajalikkusest määratlema.

Sellepärast kõlavad järgnevad programmpunktid nii:

„Me nõuame, et riik kohustub esmajoones hoolitsema riigikodanike töö- ja eluolude eest. Kui pole võimalik toita kogu riigi elanikkonda, siis on võõraste rahvaste esindajad (mitteriigikodanikud) kohustatud riigist lahkuma.

Igasugune edasine mittesakslaste sisseränne tuleb peatada. Me nõuame, et kõik mittesakslased, kes on peale 2. augustit 1914 Saksamaale sisse rännanud, sunnitakse koheselt riigist lahkuma.“

9.

Kui eelnevate meetmetega on kindlustatud saksa rahvale rassiline-rahvalik puhtus ja tagatud ta huvid, alles seejärel saab juttu olla sellest, mida „demokraatiaks“ nimetatakse.

Senise sisepoliitilise olukorra imelik ja tabav tõsiasi on, et parteid, mis käisid kogu aeg demokraatia sõna välja, tõstsid selle 1918. aasta novembripöörde sõjahüüuks ning nõudsid juutide võrdõigustamist kaastundlikemas toonides, samal ajal kui terved rahvagrupid lauldes

brutaalset klassivõitlus nõudsid, tegid selle lausa „maailmavaate” programmi olulisemaks punktiks. Õigemini, ei tähendanud hüüd „demokraatia” järele midagi muud kui sakslaste asendamist poliitikas, majanduses jne juutidega. Marksism polnud rahvusvahelise kaubitsemiskapitali surmvaenlane, kuna ta seda oleks pidanud olema – kui ta oleks olnud töölisliikumine –, vaid vastupidiselt võitles selle (juudi) kõrgfinantsi huvide eest. Tänapäev järgivad marksism ja suurkapitalistlik „demokraatia” ühte ja sama poliitikat. Nii sai olla ka, et börsimeedia tervitas juubeldades 1918. aasta „antikapitalistlikku” revolutsiooni. Ta teadis miks! Soovitud tulemus oli üha sihikindlam saksa huvide esindajate elimineerimine, üha enam saksa rahvaliku idee kahjutuks tegemine, riigikohtute loomine teadliku saksa rahvustahte esindajate vastu. Nii nähtus „demokraatia” sellisena, millisena ta algusest peale plaanitud oli: kõigepealt rahvusvahelise pangakapitali eelisõigustamine kõigi riigikodanike võrdsustamise loosungi all ning seejärel saavutada saksa rahvusliku intelligentsi õigusetus.

Sellele pettusele kuulutab NSDAP teravaima võitluse. Ta kuulutab juudid sellega võõraks rahvaks ja võimetuks nautima Saksamaal riigikodanike õigusi. Ta ütleb aga kaugemas plaanis, et saksa rahva seas, olenemata loomulikest majandus- ja maailmavaatevõitlustest, ei tohi olla mingit põhimõtet klassivõitlust, et kõigis seltskondades veel säilinud seisuseülbusele tuleb vastu seista. Üks põhimõtteline nõue seisuste ja ametite lepitamiseks kõlab nii:

„Kõik riigikodanikud peavad omama võrdseid õigusi ja kohustusi.”

10.

Saksa arusaam tööst seisneb uskus, et üht tegevust saab vaid nii nimetada, kui see loob materiaalseid väärtuseid või on tehtud viisil, mis teenib üldsuse heaolu; natsionaalsotsialism näeb töö olemuse nägemises rahvaste iseloomulikku omapära, ning kuulutab sõja üldisele nägemusele, nagu oleks töö vaid vahend materiaalsete varade omandamiseks, puhtalt materiaalne tegevus, parimal juhul tööaja täitmine. Selline vaimne ja hingeline hoiak tähendaks saksa tunnetuse võltsimist ning see on võimalikuks saanud läbi eelnenud avaliku elu mürgitamise (vaenlaste rahastatud) meedia poolt. Samuti peituvad selle põhjused ka ülerahvastuse läbi põhjustatud konkurentsivõitluses, mis tõi pinnasele kõik halvad instinktid; Ning lõplikuks läbi viimaste aastakümnete ajal plaanipäraselt üleskasvatatud teoreetilise ja praktilise materialismi õhkkonna.

Võitlus saksa rahva hinge nimel on muuhulgas ka võitlus vana saksa arusaama nimel töö olemusest ja väärtusest. Natsionaalsotsialistid näevad iga inimese andele vastava kohuse täitmises suurimat uhkust ning usuvad, et vaid mõistmine, et ollakse täitnud oma kohustust (oma „ametit”) oma kohal, see sisemine arusaam, võimaldab tõelist õnne, mida igavene mammona taga ajamine eales anda ei saa.

Sellest tekib aga vajadus kaotada vahe nn madalama ja nn kõrgema töö vahel. Veel täna peavad mõned kirjapoisid end käsitöölisest ja talunikest kõrgemal seisvaks, sest nad oskavad paremaid kirjatükke koostada. Teisalt elab veel paljudes käsitöölisteringides vihkamine „vaimsete” vastu. Kui me oleme tagasi jõudnud vana saksa arusaamani, siis ei kakelda enam nende seisusevahede üle. Igaüks tunnistab teise ausat tööd kui rahvaorganismi säilimiseks vajalikku, ning sellepärast õpib seda ka austama, kusjuures suuremat panust kui sellist tuleb tunnustada. Sellega aga tuleb uus lõhe rahvaskaaslaste vahele ja tekib taas midagi, mis näib möödunud olevat: isiksusemõiste. Rahvas ei taju enam oma suuri kunstnike, väejuhte ja riigimehi kui oma vastandeid – nagu valelik meedia meile neid näitas –, vaid, vastupidi, kui oma enamasti häguse, määramata tahte suurimat väljundit. Suured leiutajad ja mõtlejad vastupidi – kuigi üle rahva ulatuvad – ei näe oma juuri mitte enam tänulikult „inimkonnas”, vaid rahvapärasuses.

Mingit ametit ei saa keegi inimesele kindlaks määrata, seadus aga peab teed tegema kõigele, mis üldheaolu teenib. Natsionaalsotsialism nõuab sellepärast:

„Iga riigikodaniku esmane kohustus on vaimse või füüsilise töö tegemine. Üksikisiku tegevus ei tohi kahjustada üldsuse huve, vaid peab toimuma terviku raamis ja kõigi kasuks.”

11.

See 10. nõue sisaldab endas veel üht: vaeva ja töötä sissetuleku kaotamist. Paljuski polnud pangad ja börsid mitte enam puhtalt majanduslikud, riigi suhtes erapooletud eraettevõtted, aga ka mitte riigiasutused, vaid vastupidi, riikidest oli saanud rahvusvahelise kõrgfinantsi marionetid. Kõrgfinantsi juhtimise all on täna kogu maailma parlamendid ning marksistlikud liikumised.

See, et terved riigid on vaid mõnesaja pankuri käes ja et rahvad nende suhtes kohustatud on, seda nimetab natsionaalsotsialism intressiorjuseks.

Ühe riigi majanduskapitali saab jagada põhimõtteliselt kahte erinevasse kategooriasse: pinnasega lahutamatu seotud loovaks tööstuskapitaliks ja põllumajanduseks ning pinnasega sidumata laenukapitaliks. Sel ajal kui esimene peaks majanduselus olema määrav ja valitsev, ja teine vaid teenivas positsioonis, on maailmas enamasti asjad nii, et panga- ja börsikapital otsustab jäägitult tõeliselt loovate jõudude üle ning teostab sellega sulandumist, mis vaid ühinemisenä näib, tegelikult aga on ettevõtja, leiutaja ja töövõtja allutamine mitteloovale laenukapitali diktaadile. Ka see on intressiorjus.

See ennekuulmatu seisukord on esmajoones ühe ohtliku põhimõtte tunnustamise tagajärg: Nimelt, et riik kui selline võtab erapankadelt protsendiga laene. Sõdades, kui miljonid ja miljonid rahva nimel oma eludega riskivad, nähti veel erilise rõõmuga seda, kui suurpangad andsid välja laene ja protsente selle eest võtsid, mida riik suutis vaid seeläbi maksta, et ta maksustas kodanike argipäevaelus vajalikud asjad mitteotseste maksudega. See sõjalaenu demajandus oli suurim majanduslik kulu, mida Saksamaa eales kandma pidi.

Majandusliku orjastamise abivahenditeks oli kõrgfinantsi jaoks kullavääringud. Läbi sõjakasumite ja laenuprotsentide omavad suurpangad täna kullamonopoli, on seega võimelised kõigi rahvaste vääringuid, seega nende majandust ja poliitikat oma huvides mõjutama. Siin on vaid kaks vabanemise teed: kõrgfinantsi kullamonopoli murdmine läbi riiklike vahendite või kullavääringu kaotamine. Mõlemad on teoks tehtavad peale rasket rahvaliidumise võimuheitlust, kes on aru saanud, et võlaorjus on tänase kullavääringu vormi tagajärg.

Kaugemas plaanis lisandub sellele veel, et – see kõigi loovate rahvaste vastane sõjakäik – on läbi viidud heebrealaste (kellest suur osa juhib pankasid ja börsid) poolt suurima julmuse ja tiheda rahvusvahelise koostööga. Ning kuna juudi kõrgfinants lisaks kõigele eelnevale valitseb poliitiliste survevahendite – ajakirjanduse ja parlamentide – üle, on protsendivalitsemine üheltpoolt ja intressiorjus teisalt samaaegselt rahvalik, poliitiline ja majanduslik probleem.

Ainuke, kes seadis end teadlikult vastu maailmapettusele – kahjuks ainult teoreetiliselt – oli keskklass. Ta troostitu olukord oli võõra intressiorjuse ja kultuurihävitava marksistliku mässu otsene tagajärg, mõlemad vesikivid, mille vahel kannatlik vaimne Saksamaa (ja mitte ainult Saksamaa) purunedä ähvardus.

Pärast rahvusliku intelligentsi mahasurumist peab ka selle samaverelistest rahvaskaaslastest

ilma jäänud tööliste kord tulema, et kõigis rahvais valitseva massina olla, igavene orjarahvas. Ka sellepärast kuulutavad natsionaalsotsialistid halastamatu sõja intressiorjusele.

Kuna viimased nägid endas poliitilist võimu panga- ja börsihärrade vastu, pidi võitlus olema ka esmajoones võitlus poliitilise võimu vastu. Ilma selleta olid kõik lubadused vaid labased pettused ja hädised õigustused.

Kuna vaenulikkude poliitilist võimu teostasid enamjaolt börsi- ja revolutsioonijuhid, on ja olid natsionaalsotsialistid teravaimad antisemiidid nii sisemisest veendumusest, et juut kujutab endast tõepoolest „inimkonna allakäigu kujukat deemonit”, kui ka asjaoludest lähtuvalt, et see parasiitlik kõrberahvas oli võimeline meie saatust määrama.

Enne kui saab alata majanduslik võitlus, peab olema lõpule viidud rahvalik-poliitiline võitlus. Kõik ettepanekud juudidpoodide boikoteerimisest jne pole midagi muud kui argade kate, kes tahavad otsesest võitlusest kõrvale hiilida. Võimuvõitlus toimub alguses seespool saksa piiriposte. Seda, et paljud likviidse kapitali omanikud nende vahelt läbi lipsavad, ei anna võib-olla vältida. Seda ei saaks ka siis vältida, kui käsitleda vaid rahvusvalitsuse ülesseadmist, väljakuulutamata võitlust börside ja pankade vastu. Et siin aset leidma hakkavas võitluses tuleb kõrvale heita mõningad kodanlikud arusaamad, on enesestmõistetav.

Tollal juudivalitsuse ajal näis rõhuvana, kui Bismarck riigistas raudtee ja võttis sellega maanteeröövlitel võimaluse kogu rahvast alandada toetusraha maksmiseks. Saksa valitsus hakkab teostama börside ja pankade riikliku kontrolli. Ta haarab kurjal juurest ja ei anna enam rahvast kaitseta välja „300-le, kellest kõik üksteist tunnevad”.

Millised meetmed täpsemalt tuleb kasutusele võtta, seda ei saa õiguspoliitiliste olude tõttu veel öelda. Vahendid, mis praegu veel piisavad on, muutuvad mõningase aja pärast ebapiisavateks.

Kuna kogu see küsimus on üheaegselt nii rahvuslik kui ka rahvusvaheline, nii oleks loomulikult soovitatav, kui ka teised rahvad saaksid aru juudi olemusest ning haaraks maol kõrist. Kunagi öeldi välja õige idee, et kogu „reparatsioonideküsimus” muutuks ühe löögiga olematuks, kui iga rahvas oma pankurid, oma parasiteerivad, liigkasuvõtjatest börsijuhid kinni paneks ja rahvastelt väljapeteturaha rahvuse heaoludes, rahvusvahelise tööstuse ja põllumajanduse (mitte üksikute tööstuslaste ja põllumeeste) kasuks kasutaks.

Täiesti õige! Kui kunagi on ilmalikustatud kirikuvarad, kui vürstisugudel kord nende lossid, maaligaleriid jne võeti, miks ei tohiks rahvaröövlitest heebrealasi – ilmalikustada!

Krediit läheks siis riigilt või riigi kontrolli läbi ettevõtjatele, keskklassile ja talunikele, ja mitte spekulatsiooniks, vaid loovaks tööks.

Paljude rahvaste töölised, nagu ka keskklass ja talunikud sammuvad laenukapitali valitsemise ja ta pimestatud orjade all vastu hävingule. Neid suudab päästa vaid teadlik rahvalik-sihikindel organisatsioon, millel on selge arusaam majanduslikust põhiprobleemist.

Sõnaga intressiorjus on kirjeldatud peaaegu kõigi lääneriikide nukker majanduslik olukord. Kõikjal on küll tegutsemas orgaanilised vastuliikumised, kuid ikka veel killustatuna, mitte sihiteadlikult juhitud, ja läbi mõne pooliku arusaama hägustatuna. Natsionaalsotsialistlik liikumine on esimese ja ainukesena moodustanud rahvalik-poliitilis-majandusliku rinde, mille rünnak kord ainukesena on võimeline laenukapitali kuldset tammi õhkima. Ta peab ka laiemas mõttes võitlust teiste Euroopa ja mandrite rahvaste vabaduse nimel. Millisteks kujunevad selle tulevase maailmaheitleuse olud, ei tea me täna veel.

Sellepärast ei saa ka täna üksikasju kindlaks määrata. Kuid siht peab vankumatult kindlaks olema määratud ja sellega kogu meie poliitika uus suund.

Sellest lähtuvalt nõuab natsionaalsotsialism:

„Töö ja vaevata sissetuleku kaotamist, intressiorjuse murdmist.”

12.

Maailmasõjas ei võidelnud mitte palgasõdurid ja üksikud rahvaosad, vaid kogu rahvus. Igaüks täitis oma kohta ja kohust rahva suhtes. Samal ajal tekkisid peaaegu eranditult juudi kaubitsejate poolt juhitud sõjaseltsid rahva ekspluateerimise süsteemi, mida hullemini ette ei suudaks kujutada. Parlament ja poliitiline juhatus uskusid pidavat tegema nendele kaubitsejaühingutele, pangakonsortsiumitele ja mõningate nendega liitunud tööstuslaste ettevõtetele kontsessioone. Ning aastatel, mil miljonid oma eludega riskisid ja edasised miljonid elud jätma pidid, said mõningad kümned tuhanded kuritegelikku kasu saksa rahva hädaolukorrast.

See oli enesestmõistetav, et natsionaalsotsialism nõudis kohe peale esilekerkimist sõjaliigkasuvõtjate uurimist ning kõikide sõjakasumite riigistamist. Ta oli aga tollal poliitiliselt täiesti võimutu. Need aga, kes tänu „proletaarsele” revolutsioonile võimu omasid, ei liigutanud realselt näppugi, et alгатada põhjalikku ja õiglast uurimist. Pärast kümnet aastat oli see kapital läbi paljude käte käinud, asjaolud olid muutunud, paljud ettevõtted lõpetasid oma tegevuse pärast 1923 aasta kuritegelikku inflatsiooni, see kapital on nüüd uuesti esile tekkinud. Kuid siiski jääb natsionaalsotsialismi jaoks ta 12. tees põhimõtteliselt kehtima:

„Arvestades vara ja vere tohutuid ohvreid, mida iga sõda ühelt rahvalt nõuab, tuleb isiklikus rikastumises läbi sõjategevuse näha rahva vastast kuritegu. Sellepärast nõuame me kõigi sõjast saadud tulude võõrandamist.”

13.

19. sajand näitas ürgvana võitlust ennenägematul määral: riigi- ja eramonopolide vahelist heitlust. Võimsad sündikaadid, trustid, ühendused liitusid rahvuslikul ja rahvusvahelisel tasandil ning hakkasid, majanduslike blokaadidega ähvardades, üksteise järel allutama riikide poliitilisi konfessioone. Täna näeme me, kuidas pangakonsortsiumid ja maailmatrustid määravad enamuse riikide poliitika. Marksismi võitlus maailmatrustitumise vastu oli aga – vaatamata sellele, et ta kujutas endast otsest börside ja pankade kaitseüksust – algusest peale kasutu, kuna ta kuulutades sõja riiki anastavale eramonopolile, tähendas ta üldist võitlust loova ja produktiivse ettevõtluse vastu. See elu ja kultuuri tappev õpetus ajas kõik tõeliselt majanduslikult loova teravaimasse vastuollu sotsiaaldemokraatiaga. Kahjuks ei toimunud selle terve sammu peale teist sammu: rahvusliku tööstuse, põllumajanduse ja kaubanduse avalikku võitlust rahvusvaheliste pangasündikaatide ja nendega (olgu need siis sabarakud või sarnased kaasaja nähud) paralleelselt tekkivate trustide ning liitudega. Tahtmatult lasi mitmekülgne saksa majandus tekkida (jättes tegemata vajalikud sammud) majanduslikel moodustistel. Nende eksistents Saksamaal ähvardus aga muutuda üheks suurvõimuks, mis ei hoolinud rahvalikest vajadustest. Iga rahvuslikult meelestatud tööstur peaks siin seisma ühel rindel ettevõtjatega, töölistega, talunikega ja kogu tarbijate laia massiga. Sest maailmatrustide toetamine – kas otseselt või mitteotseselt – tähendab igasuguse tõelise rahvuspoliitika hävitamist, kõigi rahvushuvid väljaandmist privaatsetele majandushimudele.

Kui ka „täissotsialiseerimise” doktriinist tuleb ära öelda, ainuüksi mille läbiviimise katse tähendaks igasuguse loova ettevõtluse, igasuguse personaalse eksistentsi hävitamist, tuleb see teiseks sammuks teha nii igäühe kui kogu rahvuse huvidest lähtuvalt. Elule tuleb anda see, mis elu on, luua kõige tõeliselt produktiivse jaoks ruumi, konkurentsitud eramonopolid tuleb

aga kõrvaldada. Seda kõike aga saab vaid läbi viia riik, kelle lähtepunktiks on rahvalik olemus ja kelle vankumatuks lõppeesmärgiks on enamuse huvide säilimine.

Sellepärast kõlab natsionaalsotsialismi 13. nõue järgnevalt:

„Me nõuame kõigi (seni) juba kontsernideks ühinenud (trustide) ettevõtete riigistamist.”

14.

Sotsiaaldemokraatia aastakümnete pikkune võitlus saksa „korstnaparunite” ja „suuragraarlaste” vastu oli kõigi riikide sihiteadliku avaliku arvamuse tähelepanu kõrvale juhtimine riikideülesest maailmatrustitumisest. Natsionaalsotsialism keeldub nägemast suurettevõttes endas probleemi. Rahva varustamist toormaterjali ja valmistoodanguga saab tänastes tingimustes olulisemalt odavamalt teostada, kui riigi erinevates kohtades asuvad suurettevõtted selle varustamise üle võtaks. Oluline pole mitte objekti suurus, vaid selle kasutamine rahva teenistuses. Isiksuse võimete avaldumiseks on mõnele vaja sadu, teisele aga miljoneid markasid. Ülim juhtnõör riiklikule juhatusele saab olla vaid panuse ja tulemuse suhe.

Kuid majanduslike ettevõtete seas peab kord saama enesestmõistetavaks arusaam, et kõik oma loomises – direktorid, töövõtjad, töölised – kindlaks määrataval määral kasumist osa saavad. See hädavajalikkus on paljudes kohtades juba läbi murdnud. Maaklerid, direktorid, agendid jne on ühe töö produktiivsuses majanduslikult huvitatud, olgu siis läbi preemiate, olgu need kindlaks määratud protsentuaalsed tasud. Seega on see nõue rahvaliku õigluse järele, et tööline pole ettevõttes vaid tühipaljas number, kellele tohib vahetevahel anda almust, vaid et talle antakse ta õigus, saada osa kasvavast majanduslikust heaolust. Sest ta kannatab selle kokkuvarisemise all niisamuti, nagu sel juhul ettevõtja ise, kuna ta töökohata ning seega leivata jääb. Kuidas detailselt reguleerida osalust kasumis, on küsimus, mis on seotud individuaalsete asjaoludega. See on vaid teatud juhtudel kindlaks määratav. Võib tekkida juhus, et eluvajalik töö ei anna ammuigi nii suuri kasumeid kui eksporditööstus, mis on leidnud palju häid sihtturge. Sellepärast on enesestmõistetav, et esimese töö töölisi ei tohi teiste huvides tahapoole seada. Seega kerkib osa saamine kasumist selleks tähtsaks riigipoliitiliseks küsimuseks, mille detailsemaks käsitlemine nõuaks eraldi kirjutist, oluliselt saab see alles otsustatud natsionaalsotsialismi võiduga tekkivate asjaolude läbi. Põhimõtteliselt saab aga juba nüüd öelda, et ka siin on esimeseks eelduseks kõigi saksa majanduses osalevate isiksuse tunnustamine. See saab toimuda vaid läbi osavastutuse nõustumise. Siit tulenevad nõuded usaldusmäära, kaheksatunnipäeva, mürgitatud ametiühinguidee puhastamise ning panusel põhineva tasustamise tunnustamine järele. Kusjuures tuleb toonitada, et eraettevõtja usaldusnõukogu peab olema nõukogu, aga mitte valitsev parlamentaarne moodustis, nagu marksism seda nõuab ning mille tagajärjeks saaks olema igasugu loomingu hävimine.

Vastuväide, et töövõtjad, kui nad osalevad ettevõtja kasumi teenimises, ka võimalikku kahjumit kandma peavad, pole argument, kuna see eeldaks ka kõigi otsustamisõigust, mis oleks majanduslik hullumeelsus. Et kasumist osasaamine ei saa olla skemaatiline, tuleb veelkord rõhutada; ka siin peab lõplikult lahti ütlema marksistlik-demokraatlikust majandusarusaamast.

Põhimõtteliselt kõlab aga 14. programmipunkt:

„Me nõuame osa suurtööstuste kasumist.”

15.

Kui lähtuda orgaanilisest riigiarusaamast, andes riigikodakondsuse vaimselt ja füüsiliselt töötavatele, tekib riigil enesestmõistetav kohustus kõikides oma töölistes näha kaastöölisi ja (kaas)ehitajad ning seega kohustus laiendada vanadushoolekannet, mis senini kehtis otseselt riiki teenivate isikute kohta (ametnikud, ohvitserid), kõigile riigikodanikele. Rahvaühtsuse idee saab alles siis teoks, kui sellises olude muutumist ei nähta enam tohutu revolutsioonina, vaid enesestmõistetavusena.

Õeldakse, et ühe riigi tugevus seisneb ta talunikkonnas. Nii oli ja on, kuna talunik on kogu oma olemusega seotud pinnasega ja oma loomulikust tegevusest on ta valmis oma tööd ning loomingut kaitsma. Lisaks näeb ta oma elutööd (terves riigis) järglastele kindlustatuna ning saab – suuremal määral – rahuliku eluõhtuga arvestada. Sarnastes suhetes oli varasematel aegadel ka käsitööline, kes oma töökoda või maja nimetas oma omandiks, mis tähendas kindlustatust vanaduspõlves.

Modernne aeg aga seadis erinevad ühiskondlikud kihid sotsiaalsesse oludesse, kus kõik eelnev muutus kehtetuks. Sõjavägede suurendamine ja riigivalitsemise hargnemine löid omanditud seisused – ohvitserid ja ametnikud. See oli Friedrich Ainukese suurriik, kus viidi läbi see, mida tolle aja kriitikud hullumeelsuseks nimetasid, mis pidi tagajärjeks tooma riiklike finantside kokkuvarisemise: ta nõudis omandita seisustele pensionit, vanaduspõlve kindlustamist. See õigluse tegu ei mõjunud mitte ainult finantsidele, vaid see sai vastupidiselt saksa riigi aluseks; vaid see oli ainsana võimeline ümber kujundama üksiku kohusetunde tervete sugude elamuseks. Riigi ja riigikodaniku kohustuste vastastikune läbiviimine moodustas sel juhul musternäidise.

Kui Euroopas algas masinate ajastu, sattus uus üha suureneva rahva lai elanikkonnakiht omanditusse sotsiaalsesse positsiooni – põllu- ja tööstustööline.

Juurtetuks, kodumaata jäänud, langes internatsionalismi õpetus tal heale pinnasele, kahjuks ei leidunud enam üht Friedrich Suurt, kes oleks põhimõtteliselt kogu ühiskonna seadnud ametnikuga ühele tasemele. Kuid ka siin oli saksa riik rohkem sotsiaalset tööd teinud kui „saksa” töölisjuhtide poolt kiidetud „suured lääne demokraatiad” – vanadus- ja õnnetuskindlustused, haigekassad jne olid suurepäraseks –, kuid siiski valitses rahulolematust, mis oli sisemiselt õigustatud. Sest kui tööstustööline võttis vastu sotsiaalset abi, toimus see tundega saada midagi, mida andja almusena nägi. Ka laiemas plaanis pidas ta end majanduse ja poliitika masinavärgis olevaks elutuks numbriks, kui orja, keda küll ülal peetakse, et teda peale ta jõu ära kasutamist – vedelema jätta. (Siinkohal jääb käsitlusest välja, mil määral on liberalistlik süsteem end sotsiaalses hooldekandes jne kahjulikuna näidanud.)

Kogu kaasaja sotsiaalne probleem ei saa eales lahendatud, enne kui riigi poolt ei tunnistata sisemist ebaõiglust kui sellist ja ei võeta oma kohustuseks võtta üle vabrikus, töökojas või põllul töötava omandita töölise vanadushoolekanne. Sel silmapilgul tekib sisemine eeldus selleks, et puruks rebitud rahvalik ühendusside saab kehtvalt taasloodud. Tööline, kes teab, et teda vanaduses ei oota ees viletsus (peale seda kui ta oma jõu on jätnud kaevanduses või tulelõõmas) on alles siis võimeline, oma kohustust üldsuse suhtes sisuliselt tunnustama, kui ka see seda oma vastaspoolele välja näitab läbi katsutava teo.

Rahvas, kes sellest fanaatilise rahvuslikust ja fanaatiliselt sotsialistlikust ideest lähtuvalt – läbinisti tundetult ja ilma alaväärse materjali üleskasvatusest ning püstitamata idiootideasutusi – lahendab vanadushoolekande probleemi, see rahvas loob kord uhke riigi, see kasvatab kodanikud, kes on teadlikult ja rõõmsalt valmis oma eluga riigi, oma rahva kestmise eest väljas olema. Selline rahvas marsib tulevase Euroopa taastõusu eesrinnas.

Ka täna ennustatakse selliste põhimõtete puhul finantside kokkukukkumist, aga unustatakse,

et kogu see erapankade laenumajandus oma protsendinõuetega on rahvale rohkem maksuma läinud, kui omandita tööliste vanadushooldekandele eales maksnud oleks. Vanadushooldekandele läbiviimise edasine tagajärg oleks, et kogu intressimajandusest huvitatute ring väheneks ja kaoks pensionäri ideaal.

Nendest arusaamadest tulenevalt kõlab 15. programmipunkt:

„Me nõuame vanadushooldekandele suurejoonelist väljaarendamist.”

16.

Marksism näeb keskklassi hävitamist kui „loodusseadust”. Tegelikult toimus häving juba aastakümneid ja alates 1918. aastast jätkus see kiirendatud tempos. Mitte kuna siin kehtis loodusseadus, vaid kuna rida sugusid hõivasid põhimõtted, mis viisid selle tulemuseni. Kui marksismi võitlus maailma trustistumise vastu oleks olnud ehtne ja põhimõtteline, nii oleks pidanud see kogu keskklassi – ettevõtjad, talunikud, ametnikud, intelligents, kunstnikud – üles kutsuma võitluseks. Nii aga lõi ta rahvusvaheliste sündikaatide plaanipärase viletsuspoliitika huvides oma viletsusteooria, mis pidi kasvatama väheseid miljardäre ja juurteta (rassita) inimesi, suunama inimassi – proletaarlasmasse. Igale tõeliselt mõtlevale inimesele elu- ja kultuurivaenulikena näivad marksismi ideed (omandieitamine, rahvapärasuse ja isiksuse eitamine, materialistlik loodus- ja ajalooarusaam jne) ajasid rahvusliku intelligentsi eemale iseenesest orgaanilisest töölisliikumisest, kahjuks aga ilma, et ta (rahvuslik intelligents) oleks suuteline olnud kogu oma energiat kasutama marksistlik-börsiliku pettuse vastu. Nii tekkisid „töölis”partei poolt takistamata, sündikaatide, trustide kõrvale ka suurkaubamajad, need allakäinud rämpsmaajanduse sümptomid, igasugu loovalt kasumit toova elu vastased kantsid. Siia alla kuulub ka tööliste küsimus. See seisus oli niisamuti sattunud marksismi ja suurkapitali vahele ja pidi end nagu käsitöölised ametiühinguliselt organiseerima. Et sellele seisusele kindlustada eluks vajalik, peab poliitiline rinne muutuma. Sellepärast kõlab programmi 19. punkt:

„Me nõuame terve keskklassi loomist ja selle säilitamist, suurkaubanduskeskuste kohest kommunaliseerimist ning nende odavate hindadega väljarentimist väikeettevõtetele, me nõuame teravaimat arvestamist kõigi väikeste ettevõtjatega tarnimisel riigile, maakondadele või valdadele.”

17.

Maareformi probleemi kohta on oma arvamuse väljendanud paljud teenekad teadlased, kuid ka parimate ettepanekute läbiviimine eeldab üht diktaatori rusikat, mis üksi võimeline on, kõigi loovate huvides allutama rahvastkahjustavate kasulõikajate põhimõtted.

Pinnas, millel rahvas elab, on piiratud, rahvas ise aga kasvab. Seega kasvab nõue maa ja pinnase järele linnas ja maal, ning selle pinnase kasvav väärtus annab ta juhuslikule omanikule tööta rikkust ja renti. See on maaintress (maa pealt saadav tulu), mis on omaltpoolt täna saanud üüratute maaspekulatsioonide sihiks. Seda tööta sissetulekut tuleb selgelt eraldada taluniku töötulemusest, tööstuslase, kelle suurenevad sissetulekud suurenevate panustega on kombeliselt õigustatud saavutuse, väärtusi loova töö tulemus.

Maamaksuga spekulatsioonide tulemuseks oli aga suurte maatükkide kokku ostmine, mis võisid takistamatult kasutuseks olla, arvestamata, kas rahval oli vaja elamisvõimalusi või mitte. See maakeeld soodustas linnadesse sissearännet, mis taas ajas seal maahinnad lakke. Samuti oli ta maatükkidega spekulatsioonide huvides, kes igasugu vaevata said oma kasumi üldisest

rahvalikust hädaolust. See pinnaselt liigkasuvõtmine, mis maa rahvast tühjaks teeb, rahva denatsionaliseerib, proletaarlasteks muudab, kasvatas juurteta nomaadliku asfaltinimluse, on muuhulgas üks meie viletsa ajastu põhjustest. Sellele lisandub veel, et igale välismaalasele on vaba, Saksamaal omandada maad ja pinnast ning seda oma tahte järgi juhtida ja valitseda.

Iga maareformi alguses peab seisma pidulik ülestunnistus, et põhimõtteliselt tuleb pinnast näha kui kogu rahva ja riigi omandit. See pole midagi, mis on inimkæe läbi loodud, ning igaüks, kes teda harib, peab selle endale teadvustama, et ta ei oma mitte ainult õigust sellele, vaid kohustust kogu rahva suhtes. See peab saama rahvaliku riigi aluseks, et pinnas ei tohi jääda vaid varaks, millega inimene suva järgi spekulereida saab. Igasugune maa ost ja müük (mitte saaduste) peab sellepärast käima läbi riigi käte ja kontrolli. Vaid sel viisil saab pinnasega spekulereimise (mis on sündinud samast vaimust nagu spekulereimine börsil) vastu tulemuslikult võidelda. Vaid nii saab ka pinnaseprotsendi koos oma järeloomjudega kõrvaldada.

See nõue näib paljude jaoks, kes on rooma seadusekujutelmades kinni, ennekuulmatu kuid on siiski vaid vanasaksa õiguspõhimõtte tunnustamine, et maa ja pinnase omandimuutus peab toimuma avalikult (millest tuleneb ka meie nõue aktsiaseltside anonüümsuse kaotamise järele).

Tänane maaomanik on seejuures oma maa ja pinnase riigi poolt tunnustatud omanik ja ka jääb selleks, nii kaua kui see ei osutu üldsusele kahjulikuks.

Rahvaliku riigi ülemlikkuse tunnustamine – kogu põhimõttelise õiguslikult omandatud omandi tunnustamise juures – kogu selle ulatuses, nähakse laimavalt saksa riigiidee vaenlaste poolt kui üht „kommunistlikku põhimõtet” ning seda kasutatakse siis ära natsionaalsotsialismi vastu ässitamaks talunike ja maaomanike seas. Tegelikuses tähendab meie nõue ehtsa, loova taluniku kaitset spekulantidest suurkapalistide suhtes, aga ka katset talle ta kohust (rahvatervikut teeniva lülina) meelde tuletada. Riigi jaoks tekib vastupidiselt kohustus põllumajanduse kindlustamise läbi võimalikult vähendada vahenduskaubandust. Riik peab aga olema isand, mitte üksikute gruppide või rahvastkahjustavate himude teener. (Uue *Reichi* talude pärimise seadus on siin olnud revolutsiooniline tegu.)

Põhimõtteliselt kõlab natsionaalsotsialismi 17. programmipunkt järgnevalt:

„Me nõuame me rahvuslikele vajadustele sobitatud maareformi, seaduse loomist maade hüvitiseta võõrandamiseks üldkasulikeks eesmärkideks. Maaintressi ja igasuguse maaga spekulereimise lõpetamist.”*

* Teatud agraargruppide seas väidetakse laimavalt natsionaalsotsialismi vaenulikkust omandi suhtes, eesmärgiga tagasi hoida juurdevoolu uude rahvaliikumisse ja tähelepanu eemalejuhtimiseks sellelt. Sellega seoses esitas Adolf Hitler järgneva selgituse:

„NSDAP programmi punkti 17 valeliku tõlgendamise tõttu meie vastaste poolt on järgmine seisukohavõtt vajalik: Kuna NSDAP põhineb eraomandil, on enesest mõista, et mõttelõik „hüvitiseta võõrandamine“ kehtib seaduslike võimaluste loomise kohta, võõrandamiseks maad, mis on omandatud ebaseaduslikul viisil või mida ei hallata rahvaheaolu arusaamast lähtuvalt. See on esmajoones suunatud juudi maaspekulantide vastu.”

München, 13. aprill 1928.

allkirjastanud Adolf Hitler

18.

Kui tõesti asetada kogu loova rahva heaolu ja saatuse kõrgemale teistest niinimetatud põhimõtetest, nii on võimalik pidada võitlust rahvaekspluateerijate ning liigkasuvõtjate vastu täie halastamatusega. Nimelt väljendus see aasta 1918 paiku, kuna üks väidetavalt revolutsiooniline tõusulaine vallandas enne vaoshoitud instinktid. Sellistel aegadel ei ole abi kogemustest lähtuvalt meetmetest, vaid ainult ehmatavatatest näidistest. Kes hädaolu ajal astub välja liigkasuvõtjate surmanuhtluse vastu, näitab, et kõik ta kõned rahvaheaolust, humaansusest jne pole midagi muud kui alatud valed, et varjata maailmavaate argust või oma seotust ekspluateerijatega. Marksistlike töölisjuhtide käitumine selles küsimuses valgustab ajaolu ereda valgusega...

Natsionaalsotsialismi jaoks on vaid üks huvi: vaimselt või füüsiliselt töötava inimese oma. Sellepärast kõlab 18. põhimõtte kõigil aegadel, eriti aga nimelt sotsiaalsete kriiside aegu:

„Me nõuame halastamatut võitlust nende vastu, kes üldsuse huvisid läbi oma tegevuse kahjustavad. Alatu rahvavaenlasi, liigkasuvõtjaid, spekulante jne tuleb karistada surmanuhtlusega, olenemata nende rassist ja usutunnistusest.”

19.

Protsendivalitsus, eramonopolid, maaga spekulatsioon ja sarnaseid meie ajastu arenguid poleks isegi siis saanud edukalt alla suruda, kui end puhtalt majanduslikud grupid (ohu arusaamise järel) nende vastases võitluses liitunud oleks. Sest rahvusvaheliste sündikaatide taga seisis võimas faktor, juur, kust see oma jõudu ammutas: rooma õigus.

See hilise süüria-rooma lagunemisprotsessi hingetu ja mitterahvalik looming andis enneolematule rahvaekspluateerimisele veel õiguse tiitli. Üksiku huvid tõsteti ebajumalaks ja talle anti kõik võimalused ta niinimetatud „õiguste” tagamiseks. Kas üldsuse huvid olid seeläbi ohustatud, oli ebaoluline.

Vana kehtiv õigus ei tundnud riikliku ja rahvaliku au mõistet. See lasi juhtuda sellel, et need mõisted tiriti kõnedes ja pressis vastupanutult kõntsa sisse. Selle rahvaliku au kaitsjale ei antud isegi mitte õigust õigustatud huvide eest seismiseks, kuna teda kui üksikut ei puudutavat rahva söimamine! Üks tõeline saksa rahvaõigus peab aga selleks olema, et riikliku ühisuse nimel rahvaliku au ja väärikust kui oma otsustamise kõrgemat juhtnööri, näha ja tunnustada. Kõigi protsesside puhul tuleks arvestada, kas kaebaja või kaebealune seda esindavad või seda kahjustanud on; alles teises või kolmandas liinis aga seda, kas rikutud on üksikisiku huve.

Sellest uuest suhtumisest lähtuvalt tuleneb vajadus meie rahva rahvalikkuse vastase õiguskodeksi esimeste põhimõtete uuestikujundamise järele. Mitte mingit tagasiasumist möödunud muinasaja või keskaja omadele, nagu seda osad tahaksid, vaid modernsetele vajadustele sobitatule, rahva- ja rassikaitset kui kõrgeimat juhtnööri tunnustavale õigusele on Saksamaale vaja. Õigus, milles mitte materiaalsed huvid, isiklike eelduste huvid määravad on, vaid ideaalsed väärtused.

Sellest tuleneb ka vajadus ühe pideva rahvaliku riigikohtu loomise järele, koosnedes sõltumatutest kohtunikuseisuses kogenud isikutest.

Inimene, kes saab teatud summa valdajaks, võetakse selle raiskamise puhul kohtu poolt vastutusele; keegi, kes üksiku aud rüvetas, saab tuua kohtupingi ette, kuid valitseva poliitilise süsteemi juhid said (mammonistliku ajastu mõjudes) läbi oma poliitika kogu rahvavara raisata, nad said lasta rahvusaud teotada, ilma et oleks pidanud vastutama oma tegude eest.

Kombetu immuunsuse kaitse all võis üks saadik endale lubada jultunud saksa rahva solvanguid, hullemaid enda rahvuse ülesandmisi riigi vastele, kartmata, et kohtunikult kutse saada. Kui üks minister oli oma ametis rängalt eksinud siis astus ta halvimal juhul tagasi ning nautis oma ministripensionit. Keegi ei küsinud temalt demokraatia märgi all, miks ükski raiskaja ei sattunud vangi, suur „poliitik” aga ilma igasuguse uurimiseta – pääses isegi peale oma poliitika vaieldamatut läbikukkumist karistusest. Siia pidi uus riik sekkuma; selle seadused on täna tõestus sellest.

Need meetmed peavad ja saavad takistama seda, et auahned spekulandid saaksid vastutamatuult parlamentaarlastesse ja ministrite ametikohtadele kui mugavatele sissetulekuallikatele või rahuldamiseks enese auahnust; siis saab toimuma juhtide tõeline väljavalik. Kes oma oskuses veendunud on, võtab endale ka vastutuse oma tegude eest; teised jäävad kõrvale – ja peavadki jääma.

Rahva au ja väärikus ei tohi olla rahvalikus riigis kaitseta nagu rooma õiguse all, vaid peavad olema taas määravad jõud nii üksiku kui rahvatervikus elus.

Sellest arusaamast lähtuvalt kõlab natsionaalsotsialismi 19. põhimõte:

„Me nõuame materialistlikku maailmakorda teeniva rooma õiguse asendamist saksa eraõigusega.”

20.

See väärtuslik, mida üks rahvas omab, on ta suured mehed. Kui sellised ei saa oma võimeid välja arendada, siis näitab see, et olud on mõeldavalt rahvavaenulikud (olgu siis, et rahvas ei ole üldse võimeline sünnitama suuri mehi). Juhtivast, rahvalikust intelligentsist ei saa ükski rahvas olla ilma, ilma et ta kui rahvas, häviks. Nad moodustavad rahvuse paremiku, nende suuruse ja olemuse verstaapostid, selle kehastuse, mida nimetatakse rahvahingeks.

Nende vaimsete energiatega eest hoolitsemine peab ka riiki enesestmõistetava kohustusena puudutama. Küll saab see šabloonidesse pressitav üksiku elu meelepaha esile kutsuma; geniaalsus peab aga end alati kaitsma igasugu vastuolude suhtes, kuid mingid eeldused selle arengule peavad olemas olema. Nii on peale sisepoliitilise võitluse lõpu nõutav juudi elemendi jäägitu kõrvaldamine kultuuriasutustest, koolidest, kõrgkoolidest, akadeemiast jne, kus läbi juudi finantsi poolt toetatud boikoteerimise oli toimunud kõigi vaimsete ametite katastroofiline võõrandumine ja konkurentsi võimetus oli peaaegu välja lülitatud. Edasi peavad rahvalikus riigis koolitunnid enam mitte veretühja humanismi teenima vaid tähelepanu peab olema pööratud kaasaja elujõududele. Läbi rahvaajaloo peab uuesti kokku siduma intelligentsi, mille juurteta inimkonnaõpetus on meie elust eemaldanud ja viinud spetsialiseerumise ja õpetlasliku kapseldumiseni.

Saksa riik saab kõigi vahenditega toetama vaimse energia ja isikupärasuse tekkimist „madalamates” kihtides – sel määral kui nad terved on – arusaamas, et vaid see samm on võimeline ära hoidma rahvusliku elu tardumist ja plaanistumist.

Seadused ei suuda midagi luua, vaid saavad ainult teid vabaks teha. Et neid üldse innukalt esindatakse, on märk ärkavast tahtest ja uuest arusaamast. Sellepärast kõlab natsionaalsotsialismi 20. programmipunkt:

„Et igale võimekale ja usinale sakslasele tuleb võimaldada kõrgem haridus ning sellega ligipääs kõrgemale kohale, peab riik hoolt kandma kogu meie rahvahariduse eest. Kõigi õppeasutuste haridusplaanid tuleb sobitada praktilise elu vajadustele. Riigiideest arusaamist peab suunama juba kooli (riigikodanikuõpetuse) läbi; Me nõuame – vaeste

vanemate – eriti andekatele lastele hariduse andmist riigi kulul, arvestamata vanemate seisust või elukutset.“

21.

Üks edasine saksa rahvajõudude säilitamise ja soodustamise eeldus on loomulikult ema- ja lapsekaitse. 19. sajand on sellel alal mõjunud kohutava laastavusega, ja just lääne plutokraatlikud demokraatiad on toime pannud andestamatu ekspluateerimise rahva jõudude kallal. Rahvajõud kehtisid ja kehtivad ka täna veel seal ainult kui arvud puhtamajanduslikes arvutustes ning kui siia ei sekku ühe saksa valitsuse raudne rusikas, saab mõningase aja pärast kaduma saksa rahvajõud, saksa loomelisus väsis, ja väsinud meeste vägi, laste jäänukid ja väsinud emad moodustavad siis kunagise jõulise rahva jäänused. Toomaks sellesse muudatuse, peab olema iga sakslase siiraim unistus. Sellepärast kujutab 21. endast vastasmeetmete nõuet:

„Riik peab rahvatervise eest hoolitsema kaitstes ema ja last, keelates alaealiste töötamise, kehalise kasvatuses loomise riiklikult kindlaks määratud võimlemis- ja spordikohustuse, kehalise noorsookasvatusega tegelevate ühingute ulatusliku toetusega.“

22.

Kahtlemata oli paljudel sakslastel vanale Saksamaale nii mõndagi ette heita, kuid siiski nähtus, et olenemata revolutsiooni eelse riigi paljudest puudustest olid miljonid valmis Saksa *Reichi* eest andma oma vara ja vere. Kindlasti oli vanal sõjajõul nii mõnigi puudus, kuid siiski oli see vägi too kalju kauplemisvaimu häguses soos, kus au ja kohustus ei olnud asjad, mille üle maailmakogenenud eurooplane naeris, vaid elu liikumapanevad jõud. Need ideed, karm mehekasvatus ja rahvaliku kokkukuuluvuse teadvustamine, tõid mehed oma teenistusajast kaasa ning kandsid selle üle oma ümbruskonnale. Isegi, kes ei olnud sõjaväes teeninud, on siiski selle kasvatuses mõjusid ise enese puhul tundunud.

Orgaanilise saksa rahvaväe vastu olid end kõik Saksamaa sisemised ja välimised vaenlased varustanud, ning kaitsejõudusid – saksavastase liberalismi kaitse ja rooma seadusarusaama all – laimati karistamatult, mõisteti hukka, anti vaenlastele mõnitada. Saksa kaitseväge süsteem oli parim näide riigikodanikuteadvusest, esilekerkivad vead polnud aga selle süsteemi tagajärg, vaid vaimuoleku nakatuspisikud, milleks saksa rahvaväe vastased parajasti olid. Materialistlik mürk, ebarahvalik mõtteviis, tõusev priiskavus, need kõik olid asjad, mis börsivalitsuse ajal, olid kasvanud parlamentarismi ohjeldamatult möllavas majanduses, mitte sõdurilikust sangarlusest, mis Saksamaale oli toonud ühtsuse.

Versailles'i diktaatorid teadsid, mida nad tegid, kui nad kõrvaldasid saksa sõjaväe ja selle asemele palgaväe seadsid. Ning nende marksistlikud ja demokraatlikud sõbrad Saksamaal teadsid samuti, miks nad toetasid kõiki Antanti demilitariseerimisnõudeid ja isegi neid otse nõudsid. Kohusetundlikkuse ja auarusaama asemele pidi asuma kõlisev raha, demokraatia vaim! Kuid olenemata kõigist reetmistest elas ka vaheriigis edasi vana iseloom, olenemata selle aja alandustest ja häbist.

Saksamaa on üsna raskes maailmapoliitilises olukorras. Kuid siiski kehtib igaühele – kas tööline, ametnik, poliitik –, eales ei tohi lasta tahtel uinuda ning taas tuleb ellu äratada pärimused suurest ajast. Mitte et teostada maailmavallutamist, vaid au- ja kohusetunde üleskasvatamiseks tänase maailma korruptsiooni vastu. Sellepärast kõlab lakooniliselt Adolf Hitleri poolt teoks tehtud 22. natsionaalsotsialismi nõue:

„Me nõuame palgaarmee kaotamist ja rahvaväe loomist.“

23.

Ükski vahend pole end sedavõrd kohutavana näidanud rahvaste eksitamises ja ülesässitamises kui ajakirjandus.

Kõigil revolutsiooni eelsetel saksa valitsustel, oma liberaalsete või pinnapealsete rahvuslike vaadetega, oli märkamatuks jäänud vahend oma rahva tähelepanu juhtimiseks selle ürgomastele huvidele. Teisest küljest aga tolereerisid nad, et üks teise järel tekkisid saksavaenulikud börsiajalehed, mille juhatustes ei olnud mitte ühtegi sakslast. Nad tolereerisid ühte pressi, mis teadliku vale taga – võidelda progressi ja vabaduse nimel – laiad seltskonnad mürgitas vaadetega, mis juutide rassistlikele ja majanduspoliitilistele ning nendega tihti seotud vaenulike (Saksamaa vastaseks sõjaks valmistuvate) riikide ringkondade huvidele sobilik oli. Need ajalehed oli need, mis lebasid välismaa suurtes hotellides ja reisibüroodes ja said üheks tähtsaimaks vaenuliku propaganda vahendiks. Need ajalehed olid ka need, mis lääne „progressiivset vaimu“ ülistasid, niinimetatud Saksamaa „militarismi“ aga mustasid, samal ajal kui teised riigid protsentuaalselt topelt ja kolmekordselt tugevamini relvastunud olid kui saksa rahvas. Need lehed olid need, mis teadlikult juba aastaid soodustasid Saksamaa sissepiiramist ning veel selle sissepiiramise vastu olevate riikide jätkuva sõimamise läbi üritasid ka neid suunata saksavaenulikkusse liitu. Samad lehed olid ka need, mis saksa rahvast uinutasid ning tormi eest hoiatajaid reaktsiooniliste ässitajatena näidata tahtsid.

Neid demokraatlikke ja marksistlikke ajalehti varustasid rahvusvahelised – peaaegu täielikult juutide omandis olevad – uudisteagentuurid, nende tendents vastas juba võetud kursile: Saksamaa uinutamine ja sissepiiramine.

Imestama paneva taluvusega leppis saksa rahvas sellise väljenduslaadiga ning oli kallutatud iga börsi- ja marksistliku ajalehe suhtes vähemalt ausust ja head tahet üles näitama. Ta lasi end vaikselt mürgitada ja lõpuks, õhnestatuna ja varastatuna eneseusk, murdus ta.

Et kahe miljoni saksa kangelase veri oli näiliselt asjata kõigis maailmaosades voolanud, on esmajoonel ka nende inimeste süü, kelle kohta mõiste pressikaabakas veel liga leebe on. Kui veel kord peab olema Saksa *Reich*, nii on selle möödapääsmatuks eelduseks, et kõik need mürgikeskused on kõrvaldatud ja veel elavad süüdi olevad pressikaabakad võetakse vastutusele saksa kohtu ees (mis täna teoks tehtud on).

Natsionaalsotsialism on seisukohal, et kõik säilinud ja kõik vaimsed liikumised saksa rahva seas omavad enesestmõistetavat õigust ennast vabalt väljendada. Aga niisama enesestmõistetav on eeldus, et kõik need erinevad tahtesuunad tunnistavad vaid saksa rahva heaolu ja soodustamist. Mingi teine eesmärk ei oma Saksa *Reichis* õigust elule, ning sellise suuna esindajad, kes näevad saksa rahvast või selle osasid vaid vahendina oma rahvusvaheliste võimueesmärkide saavutamiseks, kaotavad loomulikult saksa kodakondsuse, antud juhul ka riigialama õiguse.

Kui on arusaamaks võetud, et neeger või juut saab oma sisemise olemuse järgi olla vaid ta ise, ei saa olla eurooplane, järelikult – instinktiivselt kui ka teadlikult – järgib hoopis teistsuguseid vaimseid, poliitilisi, rassistlikke eesmärke, nii viivad kõigil elualadel samaks jäävad arusaamad 23. nõudeni:

„Me nõuame seaduslikku võitlust teadlike poliitiliste valede ja nende levitamise vastu pressi kaudu. Saksa ajakirjanduse loomise võimaldamiseks nõuame me:“

- a. *Kõikide saksakeelsete ajalehtede ajakirjanikud ja kaastöötajad peavad rahvuskaaslased olema,*
- b. *Mittesaksa ajalehed vajavad ilmtingimata riigi luba ilmumiseks. Neid ei tohi trükkida saksa keeles,*
- c. *Iga finantsosalus saksa ajalehtedes või nende mõjutamine mittesakslaste poolt tuleb seaduslikult keelata ning nõuame selle vastu eksimise karistuseks sellise ajaleheväljaande sulgemist, kui ka selles osalenud mittesakslaste kohest väljasaatmist riigist.*

Ajalehed, mis eksivad üldheaolu vastu, tuleb keelata. Me nõuame seaduslikku võitlust kunsti- ja kirjandussuuna vastu, mis omab laastavat mõju meie rahva elule (Volksleben) ja ettevõtmiste lõpetamist, mis eelnevate nõudmiste vastu eksivad.“

24.

See oli 18. sajandi unistus, et kõik rahvad tegelikult ühte ja sama soovisid ning oma olemuselt ühesugused oleksid. See unelm on täna küll hävitatud, kuid internatsionaalne press üritas Saksamaal ikka veel, vana kassikulda päästa uute arusaamade eest. Me teame täna, et rasside ja rahvaste kombeid ega religioone ei saa viia ühe nimetaja alla, et „inimkond“ on üks võib-olla ihaldusväärne, ilus fantaasiamoodustis, nagu me sellest aru saame; et aga see, mida me heaks nimetame, teiste jaoks paha on, mida me jumalaks nimetame, teisele näib kui kurat. Riigipoliitiliselt peab esimene tingimus aga olema religioossete tunnistuste vabadus, juba sellest arusaamast lähtuvalt, et poliitiliselt neutraalne hingeline läbielamine võib just läbi rõhumise muutuda poliitiliselt meeleastatuks.

Kombelisus on rassiliselt määratud ja mitte abstraktselt katoliiklik, protestantlik, islamlik. Iga sakslase kohustus ja seega saksa riigi oma on selle tõupärase kombe ja kombelisuse eest hoolt kanda ja kus sellest pole hoolitud, see uuesti läbi suruda.

Vastavalt sellele peab riigi poolt loodama moraalsete ja religioossete ühenduste tunnustamise eeldus, et nende ühenduste kombes ei oleksid vastuolus saksa kombelise ja sotsiaalse tunnetusega. Et see näiteks juutluse puhul nii on, on täna teaduslikult väljaspool kahtlust. Kuid on vaja veel üht riigi poolt läbiviidavat väljaselgitust, mil määral ja kus lubab Talmud (selles nt Schulchan-Aruch) juutidele mittejuutide petmist st otse religiooniseaduslikult selle ette kirjutab.

Alati on kahetsusväärne olnud, et (mitte just harva) ei allutatud üksiku konfessiooni huve kogu kristluse esindamisele, ja isegi, kui oli vaja, need kogu rahva huvidele allutada – kaasaarvatud asjasse puutuva konfessioon –, nagu seda näiteks on Tsentrum (Zentrum) alati teinud. Nagu ka klassivõitluse poliitika, nagu seisuse kirjutamata seadus, nii on poliitika ja religiooni liitmine katse rahvakeha lõhestamiseks, mille vastu tuleb võidelda. Ja nüüd luua poliitilised parteid otseselt konfessiooni huvide esindamiseks, oli kuritegu kogu meie rahva vastu, mille tagajärjed viisid muuhulgas 9. novembrini 1918. Lõpuks osutus usutunnistus vaid paljaks sildiks, mille taga viidi läbi valgustkartvaid poliitilisi tegusid ja majanduslikke lükkeid. Tuleb selle eest võidelda, et sellistes laostavates üritustes nähtaks järgnevate sugude poolt otseselt kõrg-, rahva- ja rahvuseretmistena.

Idee, mis on ainukesena suuteline, kõik seisused ja konfessioonid saksa rahvas liitmaks üheks, on uus ja samas siiski ürgvana rahvalik maailmavaade, mis rajaneb unustatud saksa ühtsusideel. Selle maailmavaate nimi on natsionaalsotsialism.

Sellest arusaamast lähtuvalt kõlab natsionaalsotsialistliku programmi 24. punkt järgnevalt:

„Me nõuame kõigi usutunnistuste vabadust riigis, niivõrd kui nad selle olemasolu ei ohusta või ei eksi germaani rassi kõlblus- ja moraaltunde vastu.

Partei kui selline esindab positiivse kristluse seisukohti, sidumata end usutunnistuslikult kindla konfessiooniga. Ta võitleb juutlik-materialistliku vaimu vastu meis ja meie ümber ning on veendunud, et meie rahva kestev paranemine saab toimuda vaid seestpoolt väljapoole põhimõttel:

Üldkasu enne omakas.“

25.

Nagu juba öeldud, on ka kõige väiksemate rahvast puudutavate meetmete läbiviimine täielikult välistatud mingi parlamendi kaudu. Kõik parlamendid on täna otseses või parimal juhul mitteotseselt sõltuvuses kõiki rahvaid orjastavast kõrgfinantsist ja sellega liitunud suurtest trustidest. Nende valitsus põhineb aga rahva kurnamisel. Saadikud ei esinda rahva huve, vaid nende majandusringkondade omi, kes on valimised kinni maksnud. Veel traagilisemaks muutub kogu olukord läbi tõsiasja, et parlamendil ei seisa vastu mingid „konstitutsioonipärase“ jõud. Ministrid määratakse, kutsutakse tagasi enamusparteide poolt ning on vastutustundetumad kui ükski türann eales olnud on. Sest iga minister võib viidata pühitsetud „rahvaesinduse“ enamuse otsusele, kasvatatakse lausa vastutustundetule kaubitsemisele. Anonüümne parlament on täna parlamentaarses riigis kõigis riigiasjades *de facto* seaduseandja, täitevorgan ja kohus ühes, ilma et oleks olemas instantsi, mis teostaks tõelist kontrolli rahva huvides.

Nii arenes saksa rahvuse tegelik elu vaheriigis täiesti väljaspool rahvaesindust. Kõik aktiivsed olid juba ammu kaotanud usu parlamenti ja enamusotsustesse. Juurtetu ebarahvalik demokraatliku parlamendi idee oli olenemata kõigist teistest toetustest suremas ja ei leidnud enam toetajaid, kes oleksid valmis olnud selle konstitutsioonireformi eest barrikaadidel oma elud andma. Ükski propaganda ei saanud sellist laipa enam elustada.

Vaimude eraldamine toimus eksimatu vastavusega. Demokraatias pettunud läksid sotsiaaldemokraatia juurde, kes liitusid nende rahulolematutega, mida teojõulisemad nad olid, seda energilisemalt riikihävitava kommunismi rünnaksalkadesse. Siin nähtub ennasthävitava parlamentaarsuse viimne tulemus.

Teisel poolel kogunesid aga kõik need aktiivsed, kes olid kogu valeliku, rahvavaenuliku parlamentaarse süsteemi – poliitilises, majanduslikus ja maailmavaatelistes plaanis – põhimõttelised vastased: need olid rahvaliku idee rünnakrühmad, natsionaalsotsialistid.

Natsionaalsotsialism mõistis, et saksa rahva saatuse üle ei saanud otsustada kompromisside vaid võimuvõitlusega. Ainult tugev poliitiline võim, suunatuna ühtsest üld-saksa mõttest, seades halastamatult üldkasu omakasust ettepoole, sai kaasaja halvast jagu. Maakera suurte võimugruppide keskel saab olla vaid üks rahvuslik keskvoim, kui tahetakse üldse Saksamaa jaoks leida koht, mis teeb selle taas liiduvõimeliseks teiste riikidega.

See keskvoim peab omama nõunikena nii rahvaesindust kui ka orgaanilisest elust väljakasvanud kutsekodasid, mingil juhul ei tohi need aga valitsejateks muutuda, nagu seda nõuab parlamentarism enamuse toore kummardamise läbi.

Selle rahvalik-poliitilise võimuga peab käsikäes käima majanduslik-kultuuriline mittetsentraalsus. Rassilised ja hingelised erinevused saksa rahvas nõuavad teisi väliseid vorme ta jõudude parimaks kasutuseks: süümevabadus religiooni alal; koolide, kõrgkoolide ja akadeemiate vaba juhtimist. Tõeline kultuuriline föderalism on vaid siis võimalik, kui kogu

riik moodustab väljapoole tervikliku pöördumatu rahvaliku võimupoliitilise ühtsuse.

Siin on kõigi „föederalismi“ nõudvate isikute, gruppide ja parteide tõeline proovilepanek. Enamus neist ei tahtnudki mingit tugevat rahvusriiki, võitlesid isegi avalikult selle vastu, pidades seda „ultrakonservatiivseks“ või „hereesiaks“. Sellega näitasid nad, et nendele pole oluline Saksamaa suurus, vaid Saksamaa nõrgendamine, lagundamine, killustamine nagu seda ka meie välised surmvaenlased soovivad.

Rahvateadliku sakslase jaoks on kemplemine keskvõimu ja föederalismi üle olnud teisejärguline küsimus, mis sai lahendatud läbi juhiriigi (*Führerstaat*).

Suunates põhimõtete nimel käidud võitluse mõtteka riigivõimu vormi üle riigivaenulikuks, kasutati salakavalalt erimeelsusi ära: ühel pool seisis vabariiklased, teisel pool monarhistid. Natsionaalsotsialism nägi ka siin eriti ohtlikku jõudude raiskamist ja jõudis seisukohale, et, nagu klassi- ja usuvõitlus, nii ka kemplemine riigivormi üle ei tohi mängida mingit rolli üldises saksa vabadusvõitluses. Sest riigivorm pole eesmärk omaette, vaid vahend huvide ja rahva au tagamiseks. Isand Saksamaal saab ja võib olla vaid see liikumine või isiksus, kes saksa rahva alandusest välja toob tervenemisele, aulisusele ning läbi rahvaliku tahte vabaduseni viinud on. Kes see olema pidi, näis täiesti ükskõiksena, ka siin said vaid saavutused otsustavad olema. Ning nii on läinud.

Kes kogu rahva heaolu ja au üle kõige seab, peab võitlema iga lõhestamist sooviva vastu. Ta peab au ja õiguse eest võitlema sõna ja teoga, olenemata klassi- ja usuvõitlusest, olenemata seisuste arrogantsusest ja lühiajalistest tülidest, aitamaks luua rahvalikku ühtsust, et kunagi teha kahjutuks saksa ühtsuse vastased.

Nendest arusaamadest lähtuvalt kõlab natsionaalsotsialismi viimane põhimõte järgnevalt:

„Kõige selle läbiviimiseks nõuame me tugeva keskvõimu loomist riigis. Poliitilise keskp Parlamendi tingimatut autoriteeti üle kogu riigi ja ta organisatsioonide üldiselt.

Seisuste- ja kutsekodade loomist riigi poolt vastu võetud raamseaduste rakendamiseks üksikutes liiduriikides.“

Lõpetuseks

Tänane aeg on suurte saatuste epohh. Selgest arusaamast ja tulisest tahtest tekivad kokkusurutud maailma keskel tuleviku jõud. Nad tekivad looduspärasest hädavajalikkusest, võitluses kõigi nende jõudude vastu, mis on olnud võimetud selle kokkuvarisemise ärahoidmiseks, ning nende vastu, kes selle otseselt põhjustasid.

Iga uus, sisemiselt tugev mõte kerkib seadustandvana esile. Uuest sisemisest suunast haakub ta elavaga, vormib selle ümber ja seab selle kui eesmärgi maailma ajamisse. Kui see olemus vastab ühe aja või rahva pimedate otsimise olemusele, ei saa seda liikumist, mis ta saavutamise eest võitleb, pikapeale ühegi võimu poolt allutada. Usk, et natsionaalsotsialistlik liikumine kujutas endast saksa vabaduse taastärkamist, oli vankumatult suures arvus saksa inimestes, kes olid valmis võitlema ühe suure asja eest, ja nii nagu paljud on juba tõestanud, verd loovutada ja surema selle eest.

Aga natsionaalsotsialism usub veel, et ta põhimõtted ja ta maailmavaade – kui ka individuaalse, erinevatele rahvalikele tingimustele sobitatud võitlusviisiga – kaugelt üle Saksamaa piiride saab olema suunda andvaks tulevastes võimuvõitlustes Euroopa ja Ameerika riikides. Ka nendes peab alguse saama vaimude eraldamine ja rahvalik võitlus kõikjal ühesuguse laenukapitalismi ja marksistliku internatsionalismi vastu. Natsionaalsotsialism usub, et kord peale suure heitluse lõppu, pärast praeguse ajastu lõppu

saab tulema epohh, kus saksa võitlusest on saanud uuesti maailmaheitlus, isegi kui saksa natsionaalsotsialiste ei juhi muu kui piiritu armastus saksa rahvasse ja, sellest lähtuvalt, piiritu vihkamine ta vastaste vastu...

Kui aga suures võitluses peaks tänase enamuse ebajumala asemele asuma isiksuseidee, nii tuleb see juba väikses mastaabis teoks teha. Valitud juht (*Führer*) peaks ja peab olema juht. See tähendab, talle antud alal peab valitul (enda vastutusel) olema, kuulamata halvavaid vahelesegajaid, täielik tegutsemis- ja määramisvabadus. Ainult nii on võimalikud saavutused, sihikindlus ja lõppvõit.

Usk ja kohusetunne valitsegu kõigis natsionaalsotsialistides ning nii võimaldagu juhil saksa eesmärgi saavutamine. Programmi lõpetuseks on asutajate poolt kirja pandud, lubatud ja paljude katsumuste puhul ka näidatud:

„Partei juhid lubavad, vajadusel enda eluga riskides, eelpool nimetatud punktide täitmise eest halastamatult välja astuda.“

Siht aga, mis kõige selle läbiviimise lõpus on, kõlab järgnevalt:

Suur-Saksamaa!